

Pierre Palmade; Christophe Duthuron

NA ÚTĚKU

Přeložil Alexander Jerie

Hra o devíti obrazech

Translation © Alexander Jerie 2008

c/o Dilia Praha

OSOBY:

Margot (kolem 40ti let)

Claude (kolem 75ti let)

SILNICE PRVNÍ TŘÍDY

Silnice v noci.

Vzadu vlevo sedí Margot na jednom ze svých velkých zavazadel. Zvuk příjezdějícího auta. Vstane, zvedne palec, dívá se za projíždějícím autem, a znovu se posadí.

Margot se dívá vlevo, odkud by se mělo objevit další auto. Nevšimne si Claude, která se objevila za ní.

Claude si uvědomí přítomnost Margot, ale nikterak ji to nerozhodí. V klidu si stoupne před ni na kraj silnice.

Margot je z toho paf. Vstane, na záda si hodí batoh, uchopí své dva kufry a jde dopředu na místo, které jí „právem“ náleží.

Claude, která má jen malou příruční tašku, si jde, jakoby nic, opět stoupnout dopředu.

Margot se nejprve chystá opět přemístit své věci před ni, ale pak rezignuje a osloví ji.

~~MARGOT — Takže vy jste si prostě řekla „no jo, stoupnu si před ní, a když pojede nějaký auto, tak mě vezme...“~~

~~CLAUDE — No ... ano!~~

MARGOT — ~~A~~ že jsem tady, to vám nijak **nevadí?**

CLAUDE — No...ne.

MARGOT — Ale já tu stojím dýl než vy! ~~takže ...~~

CLAUDE — Jo tak, vy tu stopujete?

MARGOT — Ne, prodávám kufry... **Prostě** jsem si řekla, že ve tři ráno bych mohla na výpadovce něco **střelit**...

~~CLAUDE — Dobrý nápad...~~

Okomentoval(a): [KS1]: Hlavní rozdíl mezi Margot a Claude je zásadě ten, že Claude je, když to řeknu zjednodušeně, „zkušená“ a hlavně umí žít, svůj předchozí život, než se dostala do Gladiol, si uměla užít naplno a využít každý okamžik (viz: mimo jiné i značný počet jejích milenců, které my ovšem máme sice ve škrtu, ale to na jejím přístupu k životu nic nemění), na rozdíl od Margot, která se, jak se zdá docela brzy vdala a asi ne příliš šťastně, když jí její život vyhnal na riskantní cestu; co je ovšem důležité pro to, jak by se měla hrát je ten, že vlastně nikdy nic nezažila, kromě práce okolo domácnosti a dětí, což jí nenaplnovalo a proto cítila prázdnotu svého života, z toho plyne obecně, že s životem „venku“ mnoho zkušeností nemá, není příliš průměrná a paradoxně se jí nechce zbytečně riskovat, nikoho naštvát a tak (proto se třeba tak snadno přimkne k životu na farmě u Luciena).
V zásadě se tedy hlavně musíme aspoň ze začátku soustedit na to, že jsou obě každá jiná – proto je to k sobě i nevědomky táhne, protiklady se přitahují

Okomentoval(a): [KS2]: V momentě, kdy se poprvé pokávají, je Claude povýšená, až by se dalo říct arogantní a Margot je spíše v defenzivě

Okomentoval(a): [KS3]: Margot přijde ve spěchu zprava na jeviště, je nervózní, táhne minimálně tři kufry, tašku před rameno, kabelku, nějaký příruční kufřík, sem tam se ohlédně, jestli jí nikdo nesleduje, pak se kouká do protějšího portálu (odkud by mělo přijít auto), jestli něco nejede, je nervózní, pořád neklidně přešlapuje, chvíli nepostojí, kouká se hned před sebe na auta, chvíli za sebe, jestli někdo nejede, po čase projíždí auto, Margot v očekávání natáhne ruku, stopuje, auto projede, Margot je zklamaná, teprve teď odloží kufry zklamaně na zem, pochopila, že to bude na dýl, její nervozita opadne, posadí se na kufř a kouká „do blba“ před sebe, zvedne hlavu, koukne, jestli něco nejede, pak za sebe, pak zase sedí, jede auto, Margot se vymrští, natáhne ruku, auto projede, Margot si sedne, hned jak dosedne, jede auto, Margot hned rychle vstane, stopuje, auto nezastaví, Margot si zase sedá, chvíli se nic neděje, Margot kouká po autech a pak zase před sebe, pak, i když nic nejede, se postaví, pak si zase sedne

Okomentoval(a): [KS4]: Claude suverénně vejde, taky zprava, Margot si vůbec nevšimá, má s sebou pouze malou kabelku, přejde před ni, postaví se a jede auto, Claude ležerně natáhne ruku a pohodí hlavou, ale auto projede, Claude vytáhne z kapsy nebo z kabelky hřebínek, zrcátko a upravuje se, celou tu akci Margot nevědomky sleduje, jak se Claude začne upravovat, naštvě se, posbírání všechny svoje kufry a postaví se těsně před Claude, která si toho vůbec nevšimá a dokončí svou úpravu, a přejde před Margot, ale ne těsně před ní, ale aspoň o dva kroky dál, jede auto, Margot se se rychle snaží i se svými zavazadly dostat se co nejrychleji před ní, ale s tím množstvím věcí to nejde, padá jí to, sama taky padá, nestihne to, Claude stopuje, Margotino snažení samozřejmě vidí, ale schválně ji ignoruje, auto ovšem nezastaví

Okomentoval(a): [KS5]: Margot leží na zemi a sbírá se a mluví ke Claude, ta odpovídá trochu s podivením, čili „vy stopujete? Já myslela, že ležíte na zemi“

Okomentoval(a): [KS6]: vstává

Okomentoval(a): [KS7]: Claude se po ní otočí, jako že nevěří vlastním ušim, co to ta Margot vykládá

MARGOT ~~To teda ne!~~ Samozřejmě, že tu **stopuju**. ~~A prvním autem, které tu zastaví, jedu já.~~

Okomentoval(a): [KS8]: Margot pochopí a našťve se

CLAUDE Děvče zlatý, nechci vám kazit začátek dovolené, ale já musím odsud odjet, teď, **okamžitě**...

Okomentoval(a): [KS9]: V následujícím dialogu se Margot rozčiluje, prská a Claude ji nevzrušeně odpovídá s takovým tím nadhledem zkušeného člověka, který je nad tím nezkušeným „pískletem“

MARGOT Nejedu na žádnou dovolenou! Já taky musím odjet „teď, okamžitě“!

~~CLAUDE — No, možná, že jo, ale pro mě je to naléhavá, neodkladná záležitost...~~

~~MARGOT — No a pro mě je to taky naléhavá, neodkladná záležitost! Já...na mě čekají!~~

CLAUDE ~~No a já...mě pronásledují!~~

MARGOT Mě taky pronásledují!

CLAUDE Jo? A kdo?

MARGOT No, ti, co na mě čekají...

~~CLAUDE — Nesmysl...~~

~~MARGOT — Žádnej nesmysl! Protože tím, že na mě čekají, mě logicky začnou jednou pronásledovat...a co pak!?~~

CLAUDE Má milá, já hraju o život

~~MARGOT — Hrajete o život? Vy „si hrajete“...Ale já si nehraju. Tohle je vážná věc!~~

CLAUDE A tohle je závažná věc!

MARGOT Tohle je taky závažná věc! Já jsem v nebezpečí!

CLAUDE A já jsem taky v nebezpečí!

~~MARGOT — Ale já jsem žena...co je uprostřed noci sama na silnici...~~

CLAUDE Tak to máme fifty-fifty!

MARGOT Ne! To teda ne! Já jsem oběť, vydaná na pospas. Vy se se mnou nemůžete srovnávat!

~~CLAUDE — Proč bych se s vámi nemohla srovnávat?~~

~~MARGOT — Protože vy už ve svém věku nic neriskujete!~~

~~CLAUDE — Co tím chcete říct?~~

~~MARGOT — ...no...teda...nenučte mě k tomu být nezdvořilá...~~

CLAUDE — Nemám pocit, že bych vás musela nějak nutit, zvládla jste to docela sama.

MARGOT — Docela sama? A kdo se to připlétl na mou výpadovku, zatímco já v klidu stopovala? Protože já si tu klidně stopovala! No to jo! Protože když jsem byla sama, tak jsem byla v klidu! Docela sama...já nejsem na nikoho nezdvořilá! Všechno je v báječném pořádku!

CLAUDE — Jestli je to v tak báječném pořádku, tak proč mě otravujete? Jen si tu svou výpadovku užijte! Já tudy jen projíždím! Beru první auto a vás tu nechám!

MARGOT — Ta ženská je evok! A vůbec, nechápu, proč se s vámi bavím! Já tu byla první. Tak. Tečka!

CLAUDE — Žádná tečka! Vy jste tu byla první, čárka, v klidu. A já sem přišla, rozhodně ne v klidu, abych velmi naléhavě chytla nějaké auto.

MARGOT — Moje auto!

CLAUDE — Vaše auto?!

MARGOT — Ano, moje auto!

CLAUDE — Ne, MOJE auto!

MARGOT — Vždyť to říkám! MOJE auto!

(V rychlosti projede auto)

CLAUDE — Takže vaše auto právě projelo. Příští bude moje!

(Claude si zcela přirozeně sedne na Margotina zavazadla. Margot zatne zuby)

~~MARGOT — (chladně) To se ještě uvidí... (Bere svá zavazadla) Dovolte... (Položí je doprostřed silnice)~~

CLAUDE — Co to děláte?

MARGOT — S vámi se nebavím... (Hrdě položí nohu na svůj ruksak jako lovec na safari)

CLAUDE — No bravo...výborný nápad...na nic lepšího jste přijít nemohla...

MARGOT — Ale jo...máte pravdu...mám ještě lepší nápad. (Rozevře kabát, pod kterým má večerní šaty)

CLAUDE — A jo, aha...já to nepochopila...

MARGOT — Co jste nepochopila?

CLAUDE — (pořád k sobě) ...no jo, jasně...jsem to ale nána pitomá...

Okomentoval(a): [KS10]: Až tady se Claude poprvé naštve a zvýší hlas a obě se opravdu pohádají, stojí proti sobě napjaté, že člověk neví, jestli po sobě náhodou neskočí

Okomentoval(a): [KS11]: Po poslední replice stojí proti sobě a po pauze projede to auto, jediná, kdo na to reaguje je Margot, která rychle skočí od Claude směrem do silnice a snaživě stopuje, Claude ji s přimhouřenýma očima pozoruje, auto projede

Okomentoval(a): [KS12]: Chladně, se skrytým zjevným neřádkem

Okomentoval(a): [KS13]: Margot se po ní nepřátelsky podívá, pak dojde doprostřed silnice a chce si sundat ten kabát, ale ve skutečnosti je jí to nepříjemné, chvíli váhá, ale když vidí, jak ji Claude pohrdavě pozoruje, odhodlá se a kvapně si rozezne kabát, odhodí ho na zem a zaujme nějakou, podle ní, vyzývavou pózu, ale je vidět, že jí to není vlastní, je u toho toporná

Okomentoval(a): [KS14]: Claude málem vyprskne smíchy, ale pak se ovládne a schválně vážně mluví

MARGOT Co jste nepochopila?

CLAUDE No, že tu máte fachu!

MARGOT Ona mi nadává do kurev!

CLAUDE Já vám nenadávám, já si téhle profese velice vážím...

MARGOT Ale já nic takovýho nejsem! ~~Jste normální? Co v tom hledáte? To všechno je mnohem jednodušší!~~ Já jsem respektovaná matka rodiny, která svůj rodinný krb opustila.

CLAUDE Ve večerních šatech...

MARGOT Ano, ve večerních šatech. ~~Představte si, že moje dcera měla narozeniny! Osmnáct let, to už něco znamená.~~ A jako správná matka jsem se na to připravila: namalovala jsem se, učesala a oblékla.

CLAUDE A svůj odjezd jste jí dala jako dárek?

MARGOT Ten jsem dala sama sobě, v každém případě...

CLAUDE Tak jo... a takže to je poprvé, co jste na štaci?

MARGOT Já nejsem na štaci, já jsem na útěku!

CLAUDE Na útěku!

MARGOT ~~Jo, na útěku! Já jsem na útěku! Tak! Na útěku! A co? Já se vás neptám, co tu děláte vy! Já jsem na útěku!~~

CLAUDE Já jsem na útěku...

MARGOT ~~No jo, jsem na útěku.~~

CLAUDE ~~Ne,...já jsem taky na útěku...~~

MARGOT ~~No ne? Eh...eh...no ne?~~

CLAUDE ~~Máme to fifty fifty...~~

(Pauza. Přejede auto. Obě ho ignorují)

MARGOT A odkud utíkáte?

CLAUDE ~~Z domova důchodců...~~

MARGOT ~~Kterého?~~

CLAUDE „Gladioly“...

Okomentoval(a): [KS15]: Margot se velmi vážně brání, nepochopila, že si z ní Claude dělá legraci

Okomentoval(a): [KS16]: Pořád s ironií

Okomentoval(a): [KS17]: Zvážní, potichu, spíš k sobě

Okomentoval(a): [KS18]: Taky vážně, skoro to vypadá, jako by jí začala chápat, ale pak to zase shodí

Okomentoval(a): [KS19]: Skoro s plácem, nehádá se, je spíš rezignovaná

Okomentoval(a): [KS20]: Ve smyslu „ach, bože, co ty o tom víš“

Okomentoval(a): [KS21]: Důrazně, ale vážně, pravdivě

Okomentoval(a): [KS22]: To, jak předtím Claude řekla „Já jsem na útěku.“, přimělo Margot odejít ze silnice za ní, obě stojí proti sobě a dívají se dlouze na sebe, ovšem není v tom nepřátelství, spíš začínající porozumění

Okomentoval(a): [KS23]: Proto se také ptá s účastí, už v tom není nepřátelství

Okomentoval(a): [KS24]: Následující dialog je tedy přirozeným jak mezi dvěma přáteli, žádná ironie, fevnivost, nic

MARGOT To je co?

CLAUDE Normálně to jsou kytky, docela ošklivý...ale v tomhle případě to je domov důchodců. Ostatně taky pěkně ošklivéj. A vevnitř jsou samí starci. Hodně ošklivý. Potácejí se v ošklivých županech a spějí v ošklivých pokojích... A můžete mi věřit, že pro hezkou ženu je velice těžké v tom žít.

MARGOT ..a jak se dá utéct z domova důchodců?

CLAUDE Bud' se vyhnete strážným věžím, psům a ostatnímu drátu, a v jídelně ukradnete lžici, kterou si vykopete tunel...nebo projdete hlavním vchodem se slovy „za chvíli jsem zpátky.“

Okomentoval(a): [KS25]: Snaží se vtipkovat

MARGOT — A kam máte takhle namířeno?

CLAUDE — Kamkoliv...a vy?

MARGOT — Jinam.

CLAUDE — Ale to není stejným směrem, má milá.

MARGOT — Co?

CLAUDE — No...“Kamkoliv“ může být támhle...

MARGOT — ...ano...

CLAUDE — Zatímco „jinam“ je právě támhle. *(Ukáže obráceným směrem)* Takže si stoupněte naproti, každá na své straně silnice a víc se o tom nebudeme bavit.

MARGOT — ...?

CLAUDE — A pospěšte si, protože jinak odjedete támhle. *(Ukáže k nebi)*

(Margot pokrčí rameny a jde si stoupnout na druhou stranu. Ostentativně se posadí na svá velká zavazadla a měří si Claudie pohledem)

MARGOT To je ale směšný, utíkat z domova důchodců.

Okomentoval(a): [KS26]: Po poslední odpovědi Claude je dlouhá pauza, Margot najednou neví, co říct, tak změni náladu, aby z toho znenadání upřímného momentu utekla

CLAUDE Protože utéct od rodiny na osmáctiny narozeniny vlastní dcery je docela normální...

Okomentoval(a): [KS27]: Claude, která svým způsobem chtěla trochu porozumění, se urazí, takže začne být zase nepřijemná

MARGOT Je vidět, že je neznáte...

CLAUDE Zatímco vy „Gladioly“ znáte dokonale...

MARGOT Ne, „Gladioly“ neznám. *(Prohlíží si svůj mobil)* ...Kdyby se můj dům jmenoval podle kyttek, tak by to byly „Kopřivy“... vevnitř se dvěma

Okomentoval(a): [KS28]: Taky ji odsekne

~~žahavkami, který ho komplet zabraly... (otrávená, že nemá žádnou SMS) a který pořád ještě nepřišly na to, že jsem pryč!~~

CLAUDE ~~Protože čekáte na zprávy od nich? Vída, situace se obrátila...~~

MARGOT ~~Na žádný zprávy nečekám. Chci jen vědět, jestli už našli na posteli můj dopis na rozloučenou.~~

CLAUDE ~~Proč? Bojíte se, že si budou dělat starosti?~~

MARGOT ~~Pro mě je důležitý vědět, že to už našli a že od teď je všechno jasné.~~

CLAUDE ~~A co bylo v tom dopise?~~

MARGOT ~~To není dopis, ale vzkaz.~~

CLAUDE ~~A co bylo v tom vzkazu?~~

MARGOT ~~Jedno slovo: nasrat.~~

CLAUDE ~~Aha...a „nasrat“? U vás znamená, že je všechno jasné?...oni to pochopí?~~

MARGOT ~~Jo, to dá rozum. Co jinýho by podle vás měli pochopit? Člověk neřekne, „všechno je v pořádku, tak nasrat“. Nebo „vrátím se za pět minut, tak nasrat“. Ne, „nasrat“ je „nasrat“. Nic jinýho v tom slově není. Vlastně ano: je v tom „mám toho po krk, trvá to už dvacet let, dvacet let se starám o vaše životy, o vaše krky, plínky, slipy, dvacet let na sebe zapomínám, dvacet let mi už není dvacet let, usychám, vadnu; už se nesměju, nepláču, nedýchám, dusím se, umírám, odcházím.“~~

CLAUDE ~~A tohle všechno je v tom jednom slově?~~

MARGOT ~~Ano, je to krize, kapánek silnější než nějaký malej splín z domova důchodců.~~

CLAUDE ~~Co vy o tom víte?~~

MARGOT ~~Nic, nevím o tom nic, ale myslím, že ve vašem věku by bylo moudřejší se hezky pěkně otočit a projít hlavním vchodem zpátky: „Kukuč, už jsem zase tady. Hezky jsem se prošla“. Zoubky uložit do skleničky a „přeju vám pěknou, i když oblačenou noc.“~~

CLAUDE ~~Hele, to mám za to...Já o tom tvým pitomým životě domácí puťky, která oplakává svých osmnáct let, místo aby oslavila osmnáctiny své dcery, neřekla ani slovo! Takže se okamžitě přestaň tvářit tak blahosklonně, protože jinak budeš mít můj zoubky ve své tlamě a to i se skleničkou, mým splínem a pár gladiolami, a aby to dobře vypadalo. Protože ty ses možná ve svém manželovi zklamala, ale ten můj byl fajn. Umřel před půl rokem a ani neměl čas nechat mi na posteli vzkaz. Abys věděla, i to slovo „nasrat“ by mi bejvalo udělalo radost. A tak čekat v domově důchodců, eo si říká „Gladioly“, zatímco tam rostou akorát hřbitovní chryzantémy, až přijde můj čas, to byl skvělý nápad mého~~

Okomentoval(a): [KS29]: Situace se trochu obrátila a Margot začíná Claude zajímat, je pauza, Margot vytáhne mobil a kouká do něj, Claude po ní pokukuje, neví, jak by začala hovor, tak se chytne toho mobilu

Okomentoval(a): [KS30]: Pořád kouká do mobilu

Okomentoval(a): [KS31]: vyzvídá

Okomentoval(a): [KS32]: začínají ji ty otázky lézt na nervy

Okomentoval(a): [KS33]: vztekla zavře telefon a víc nahlas

Okomentoval(a): [KS34]: celý ten monolog rychle, vášnivě, našťavaně, vypadá to, jako by Claude nadávala

syna, rozhodně ne můj. Takže ~~ne~~, nevím, kam jdu, ale vím, před čím utíkám. A z nás dvou ta, která by měla jít tam, odkud přišla, dokud je ještě čas, to jsi ty, má milá. (K sobě) Kurva ~~fix~~, že to ale člověku udělá dobře, říct to pěkně od ~~plie~~!

(Margot sedí ohromeně, ani nestačí odpovědět. Ozve se pípnutí mobilu, značící zprávu)

CLAUDE — No vidíš, je to tady, přečetli si to tvoje „nasrat“.

(Margot si to přečte. Ticho)

Tak co?... Co ~~píšu~~ou?

MARGOT (bezbarvě) „Dělej si, co chceš, my jdeme ~~spát~~“.

(Ze strany, kde stojí Claudie, jede ~~auto~~. Zvedne ruku, ozvou se brzdy. Margot mlčí a dívá se na Claude, která jde k autu. Claude se zastaví, otočí se k ní a samozřejmým tónem řekne)

CLAUDE Tak co...jdeš?

(Margot zahodí ~~mobil~~)

POD ŠIRÁKEM

Slyšíme Claude za scénou

CLAUDE Uprostřed lesa!

(Obě ženy vejdou a posadí se uprostřed jeviště)

V žádný vesnici, v žádný osadě, dokonce ani u benzinový pumpy, ne! On nás vysadil uprostřed lesa!

MARGOT Sviňák!

CLAUDE Jenomže to, že nás předčasně vyhodil, bylo díky vám!

MARGOT — Cože?

CLAUDE — Nerada vám to říkám, ale nebyla jste zrovna ideální společníci... Přece jen byl tak laskavý, že si nás vzal do auta. Aniž by nás znal, uprostřed noci, na nic se neptal... stačilo málo... jen trochu vstřícnosti... já se s ním bavila...

MARGOT No jasně, vy jste si hověla na zadním sedadle. Mimo dosah.

Okomentoval(a): [KS35]: Claude to taky tak pochopí a naštvě se, takže její celá odpověď je taky naštvaná, vynadá v podstatě Margot

Okomentoval(a): [KS36]: Obě se na sebe naštvou, každá je na jiné straně jeviště, je ticho, pak se Claude podívá po Margot, té zapípá telefon, ona rychle hrabe v kabelce, vytáhne mobil, rychle ho oživi, otevře zprávy a čte, veškerá energie z ní vyprchá

Okomentoval(a): [KS37]: S účastí, blíží se k ní

Okomentoval(a): [KS38]: Bezbarvě, bez emoci, bez intonace

Okomentoval(a): [KS39]: Jede auto, Claude se dívá na Margot, která je k ní otočená zády, aniž by se podívala na silnici, zvedne ruku a ozve se skřipění brzd, to Claude probere, otočí se a jde rychle směrem, kde zastavilo to auto, v půli cesty se ale zastaví, obrátí se na Margot a ptá se

Okomentoval(a): [KS40]: Margot nereaguje, tak k ní Claude přijde a položí jí něžně ruku na rameno, Margot se probere a otočí se na Claude, tak opakuje otázku a ukáže směrem na auto, Margot se podívá na Claude, pak na auto, pak na Claude, tak se na ni usměje, Margot její úsměv opětuje, koukne na mobil a zahodí ho, pak chytne všechny svoje kufrы, nedaří se jí to posbírat, Claude jí pomůže a spolu odejdou, tma

CLAUDE No bůže! Pohládlil vás po koleně.

MARGOT Nehládlil mě po koleně, ale hnětl mi nohu, hulvát!

CLAUDE To není hulvát, ale chlap! Chlap prostě hnětl. ~~Chlapi vždycky hnětl.~~

MARGOT ~~Kdyby šlo jen o to, tak bych to nakonec ještě pár kilometrů vydržela...ale vy jste neslyšela, co mi řekl...~~

CLAUDE ~~Ale jo, slyšela, říkal, že zbožňuje býčí zápasy, že jo? A co?~~

MARGOT ~~Jenomže právě to „co“ jste neslyšela!~~

CLAUDE ~~Ne, asi jsem si zdřímala...~~

MARGOT ~~No právě. A to mi řekl „hele, stará spí, můžeš mi ho vykouřit“~~

CLAUDE ~~Ne!~~

MARGOT ~~Jo!~~

CLAUDE ~~To že řekl?~~

MARGOT ~~Ano!~~

CLAUDE ~~On řekl „stará“? Hulvát! —————~~

MARGOT ~~Tak to vás šokuje?~~

CLAUDE ~~Taková nevychovanost!~~

MARGOT ~~Ale tamto vám nevdí?~~

CLAUDE ~~Já když spím, tak mi spousta věcí nevdí.~~

MARGOT Ta ženská je cvok!

CLAUDE Já akorát vidím, že díky vašemu upejpání jsme skončily v naprosté pustině.

MARGOT ~~Jasně, takže je to má vina. Měla jsem vás vzbudit, třeba byste vy byla statečnější.~~

CLAUDE ~~Po mně nic nechtěl...~~

MARGOT ~~Tak jo...~~

CLAUDE ~~A to je co?~~

MARGOT ~~To je, že umírám únavou a že dál už neudělám ani krok.~~

CLAUDE — ~~Aby ne, s těmi saky paky...~~

MARGOT *(se rozhlédne)* Je tma jak v pytli...

CLAUDE — ~~Seberte se, má milá. Odvahu.~~

MARGOT — ~~Tak si jděte sama. Nezdrhly jsme z jednoho kriminálu, každá utíká po svém.~~

CLAUDE — ~~Tamhle jsem viděla světlo. Už jsme skoro tam.~~

MARGOT — ~~Jaký světlo? Viděla jste Polárku! Takhle můžeme jít ještě hodně dlouho.~~

CLAUDE — ~~No jo... hurá do dobrodružství, co?~~

MARGOT — ~~Rozhodně ne hurá do hrobu, jako někdo. Promiňte, to mi uklouzlo.~~

CLAUDE — ~~Tady ale snad zůstat nechcete?!~~

MARGOT — ~~Proč ne? Jedna noc u táboráku pod širákem mi připadá docela lákavá. Takže vy si dělejte, co chcete, běžte se pomodlit do Jeruzaléma, když musíte, ale já jdu nasbírat nějaký klestí.~~

CLAUDE — ~~Nasbírat klestí... hm... Asi bych tu měla ještě chvíli zůstat. Nemůžu vás nechat samotnou, kdyby něco.~~

MARGOT — ~~Řekněte radši, že máte strach jít dál sama.~~

(Claude se posadí na Margotin ruksak. Margot sbírá klestí)

CLAUDE — ~~Vůbec ne. Já jsem se něco natrempovala. S Jean-Pierrem. Ráda na to vzpomínám.~~

MARGOT — Jean-Pierre byl váš manžel?

CLAUDE — ~~Ne, milenec. To on mě naučil rozdělovat oheň. Spát na zemi, najít něco k snědku. Jo, Jean Pierre. Ten uměl všechno. Byl to machr. Myslím dokonce, že tam zůstal...~~

MARGOT — ~~To je kde?~~

CLAUDE — ~~V Monaku.~~

MARGOT — ~~Vy jste si postavili stan v Monaku?~~

CLAUDE — ~~Ale ne, byli jsme v domě...~~

MARGOT — ~~Hmmm... víla, co?~~

CLAUDE — ~~Ano, ale pozor. Ještě nezařízená. A sami jsme si chodili nakupovat.~~

MARGOT — V krbu oheň...

CLAUDE — No jo, oheň je oheň. (*Dívá se na Margot, jak se snaží*) O co se to pokoušíte? Musíte mít suché dřevo. Tohle vám nikdy nechytne, je to úplně mokrá.

MARGOT — No jo, u nás byl přes oheň Artur...

CLAUDE — Artur je váš muž?

MARGOT — Ne.

CLAUDE — Milenec?

MARGOT — Taký ne. Piezzo-elektrický zapalovač. Můj muž je Francis a milence nemám. Já vím, není to moderní, ale je to tak. Teda...nemám...už dlouho.

CLAUDE — Jedete za někým?

MARGOT — Ano.

CLAUDE — Jak se jmenuje?

MARGOT — Nevím, ještě ho neznám.

CLAUDE — No jo, to je skok, veliký třesk...narodila se žena...

MARGOT — Narodila se žena! Přesně! Já jsem čtyřicet let těhotná se sebou, cítím první kontrakce! Jsem připravena! Je to teď! Už jdu! Takže si tomu říkejte, jak chcete, svoboda, dobrodružství, bláznovství, posmívejte se mi, mně je to fuk! Už poslouchám jen sebe sama!

CLAUDE — ...ale já se vám neposmívám...

(Margot předřepne ke hromádce klestí a během svého monologu freneticky tluče dvěma kameny o sebe, aby vykřesala jiskru)

MARGOT — Už mě nikdo neuklidní, nikdo mě nevrátí tam, kam jsem patřila, s tím je konec! Protože nikdo neví, kam jsem patřila. Teď je na mně, najít to, kam budu patřit. Jen na mně. A taky to přestanu hledat u těch druhých. To musí být naprosto jasné!

CLAUDE — ...ale...to je naprosto jasné...

MARGOT — Ne, protože s tím je konec, s hodnou Margot, statečnou Margot, diskrétní Margot, manželkou Margot, matkou Margot...Konec! Teď bude krátce Margot! Jen Margot!

CLAUDE — No jo, vlastně jsem se vás ani nezeptala, jak se jmenujete?

MARGOT — Margot...

CLAUDE Já jsem Claude. V každém případě jste se zase vzechopila, koukám...

MARGOT — To jo, vzechopila jsem se jako...jako bejk!

CLAUDE — Tenhle výraz neznám...

MARGOT — Já taky ne, to mě zrovna napadlo. To bude tím debilem z auta, těma jeho býčima zápasema. Tak co je, ty šutry vůbec nefungujou.

CLAUDE — Možná, že by bylo lepší...

MARGOT — Jen klid. Ono to půjde. Margot si pomůže sama. Margot si svůj oheň zapálí. Nějaký čas to potrvá, možná to nebude zrovna táborák, ale bude to můj oheň...

CLAUDE Dobře, dobře...

(Margot vezme kousek dřívka a tře ho svisle v dlaních po indiánsku. Claude pohlédne vzhůru k nebi)

Krásná noc na útěk... nemyslíte?

MARGOT Ne, protože se služkou Margot je konec. „A kdy se bude jíst?“ ...a „Co máme k obědu?“ ...“a já chci džus“, „ a je to studený“...“podej mi sůl“...“je v tom moc másla“...

CLAUDE Sakra mlčte, mám z vás hlad...co budeme jíst?...

MARGOT Nevím, jsme v lese, nemůžem si moc vybírat. Tak buďte trochu užitečná a běžte nasbírat šneky...

CLAUDE — No...nasbíraly jsme klestí, a teď půjdem lovit šneky...

MARGOT — ...a taky přineste nějaký česnek...šneky na česneku miluju...

CLAUDE — Samozřejmě...a jestli najdu pár řezů rossini, mám vám jeden vzít?

MARGOT — To je co, řezy rossini?

CLAUDE — No...*(Vidí, že Margot neví, o co jde)* Kus té nejlepší svíčkové s plátkem husích jater.

MARGOT — Aha...to se asi jí v nóbli hotelech, co?

CLAUDE — *(s úsměvem k nebi)* Ale dneska večer jsme ve třístahvězdičkovým...

MARGOT — To jo...*(Dívá se na své dřívko)* Proč to nechce chytnout? Ve filmu to vždycky hned chytne...

CLAUDE — Víte jistě, že nechcete...

MARGOT — Jo, to vím jistě! Nechte mě!

CLAUDE ~~Chtěla jsem jen být užitečná... pardon, pardon... Děsím se toho být k ničemu... (Pauza, pak tiše) Ach, Ano, slyším jednoho šneka...honem, než uteče... (Odejde)~~

MARGOT — ~~(nejdřív skličene, pak uvidí něco, co jí dodá naději) Och... (Zvedne to)~~

~~(Je slyšet podivné zakvílení...Margot se lekne)~~

~~Nechod'te tak daleko! Ať se mi neztratíte! (Bojí se stále víc) Něco zazpívám, abyste pořád věděla, kde jsem.~~

~~„Síly nemám a den už pohasíná
touha už spí a jak růže uvadá,
síly nemám, tak láska dolej vína
snad mi Pán na svatého Jana síly dá.“~~

CLAUDE — „Oblaka jdou a v dálece někdo zpívá

~~Písničku mou, touha číše pozvedá~~

~~Oblaka jdou, láska už pohasínáš...“~~

C+M — „Snad ti Pán na svatého Jana síly dá...“ *(Bretaňská lidová, text Josef Tejkl
Skupina Kantoři)*

MARGOT — Vy jste Bretonka?

CLAUDE — Ne...vy?

MARGOT — Taky ne...*(pokrčí rameny)* ...ale tuhle znám...

CLAUDE — Tak a je to!

MARGOT — Co jste našla?

CLAUDE — Nic...byla jsem čurat...

MARGOT — A co budeme tedy vařit?

CLAUDE — Vařit? ...*(ironicky)* na tom vašem ohni?

MARGOT — ~~No jo. Nechápu, co se děje...přece nejsem blázen, normálně, když to svítí, tak to hřeje...~~

CLAUDE — Ano, proč?

MARGOT — Protože tohle svítí, ale nehřeje.

CLAUDE ~~(se podívá blíž) Samozřejmě, tohle je svatojánskej brouček! Víte jistě, že opravdu nechcete můj zapalovač?~~

MARGOT Cože? Ona má zapalovač! ~~To snad není pravda!~~ Hodinu se dívá, jak tu křešu šutrma a točím dřívkem a nenapadne ji říct mi, že má zapalovač!

CLAUDE ~~Ale ona se jí po celou tu dobu pokoušela říct, že má zapalovač, ale ta ji nepustila ke slovu!~~ Já vám nechtěla brát to nadšení z nezávislosti!

MARGOT Ona si ze mě dělá srandu!

CLAUDE ~~Zapalovat oheň svatojánským broučkem mi v tom dost pomohlo!~~

MARGOT ~~Bude to vaše podrejšování mý snahy trvat ještě dlouho?~~

CLAUDE ~~To není žádný podrejšování. Já jen že když nic a nikoho neposlechnete, tak ten váš útěk dlouho trvat nebude!~~

MARGOT ~~Tak to pardon. Jak je vidět, mám co do činění se specialistou! Dobrodruhem moderních časů, doktorem přes útky! Rebelkou z Gladiol! A předpokládám, že v kabelece máte samozřejmě výbavu na přežití a pod kabátem maskáče...~~

(Claude si slavnostně rozepne kabát a pod ním má noční košili zdobenou gladiolami)

CLAUDE ~~Chyba...nejsem o nic mazanější než vy...~~

~~————— (Je slyšet zapraskání suché větve)~~

MARGOT ~~Co je to?~~

CLAUDE ~~...strašně ošklivá noční košile...~~

MARGOT ~~Ale ne, ten zvuk, co je to?~~

(Další praskot)

CLAUDE Co je to?

MARGOT ~~Ne, ne, nechte toho, mám strach!~~

CLAUDE ~~Ale já mám taky strach! Nejste v tomhle lese jediná křehká bytost...~~

MARGOT Nějaký zvíře?

CLAUDE To je možný.

MARGOT Vlk?

CLAUDE To nevím...

(Opět praskot a k tomu zašustění listí)

MARGOT — *(tiše)* Ten chlap z auta!...?

CLAUDE — *(tiše)* Vrátil se pro vás?

MARGOT — To ne! Jen to ne, to je mi vlk milejší... Vidíte něco?

CLAUDE — Počkejte... *(Škrtně zapalovačem)*

MARGOT — Zhasněte to! Ten vlk nás uvidí!

(Ozve se zvuk nabíjení pušky)

Přepadení!

CLAUDE — Vlk s puškou?...

(Claude se dívá dopředu, Margot do strany. Margot strčí do Claude loktem a ukáže jí, kam se má podívat. Obě dvě zvednou ruce)

Margot...

MARGOT — Claude...

OBĚ — ...a vy?

FARMA

Claude je zády k publiku a bez úspěchu se pokouší podojit krávu, přičemž láteří a chroptí námahou. Vejde spokojená Margot, zářící v zapadajícím slunci – obraz venkovského děvčete „krev a mlíko“.

MARGOT *(volá dozadu)* Luciene! Jdu ke kravám, podívat se, jestli Claude něco nepotřebuje. Sesbírala jsem vejce, vykydala králíkům, zavřela kozu do chlívků... jo a hlavně jsem oškubala dvě slepice na večer. *(Otočí se ke Claude)* Že dá práce na farmě ale zabrat. Člověk si ani neuvědomí, jak ten čas letí... Je to legrační, se zvířaty jsem neměla žádný zkušenosti a tady najednou mám pocit, jako kdybych to dělala odjakživa. S králíkama mluvím králícky, se slepicema slepicky a teď si jdu pokecat s krávou. ~~Copak? Něco nejde?~~

CLAUDE — Ne, to tedy nejde! Vy se ptáte, já odpovídám: nejde to!

MARGOT — Proč to říkáte? Od rána se nenudím ani vteřinu!

CLAUDE — No a já se osm hodin otravuju!

MARGOT ~~Ale jděte...vždyť je tu úplný ráj! Uvědomujete si, jakou jsme měli kliku, že nás našel Lucien s puškou? Uprostřed noci nás vzal k sobě a dal nám nocleh i práci...~~

CLAUDE A odkdy hledáme práci?

MARGOT ~~Ale přece...~~

CLAUDE ~~Ano, Lucien byl i s tou svou puškou milej...ano, v noci jsme měli štěstí, že jsme ho potkali, ale dneska bych řekla, že jestli má někdo štěstí, tak je to on. Má dvě nové děvečky, který se tu do úmuru dřou zadarmo v bahně a hnoji; tedy já vím, že na věci se dá dívat různě, ale co mě se týče, tak si jen říkám, co tady dělám.~~

MARGOT ~~No...dojíte krávy...rozdělily jsme si práci, tak jak nám řekl...proč, chcete jít radši ke králíkům?~~

CLAUDE ~~Já nechci dělat nic! A především nechci dělat selku! To jsem v plánu neměla...Měly jsme ráno v klidu vstát spíš v poledne než v šest —dobře se nasnídat, dát Lucienovi pusinku a pustit se dál...~~

MARGOT ~~Ale přece jen jsme nemohly odejít jen tak...a neřít ani děkujem...~~

CLAUDE ~~No tak jo! Děkujem! Jenom „děkujem“! Měly jsme jen říct „děkujem“: A ne „co pro vás můžeme udělat jako dík za všechno?“ Takhle se člověk ptát nesmí!~~

MARGOT ~~Proč ne?~~

CLAUDE ~~Protože dostanete odpověď! A pak nutně dojdeme krávy! Co myslíte? Dáte lidem tohle...a oni si to vezmou! Měly jsme pokračovat v cestě!~~

MARGOT Ale takhle se od hodných lidí neodchází!

CLAUDE No jasně, to je pravda, vy u nich nejdřív na dvacet let zůstanete a pak jim necháte na posteli to své „nasrat“.

MARGOT ~~(pokrčí rameny) Pff...(Zvenku na ni volají) Ano Luciene? Kam?...a pardon...(Ke Claude) Mluví na svou druhou krávu...~~

CLAUDE ~~A odpovíte mu?~~

MARGOT ~~Jmenuje se Margot. Tedy Marguerite. Ale říká jí Margot. Je to legrační...~~

CLAUDE ~~(chladně) Velmi...~~

MARGOT ~~Co je?...(Myslí, že pochopila) Aha, ne, žádná se nejmenuje Claude, je mi líto...~~

CLAUDE ~~To nevadí, já už se s tím vyrovnám. Na každý pád tahle ta je už prázdná. Už jí dám pokoj.~~

MARGOT — Ale ne, Lucien mi to ukázal, je to jednoduchý, jako všechno. Koukejte...
(*Sedne si na její místo, aby jí to předvedla... Claude ji ale ignoruje*) Musíte vzít
vemeno do dlaní, takhle...

CLAUDE — (*se nedívá*) Aha, jasně...

MARGOT — ...pootočít a zatáhnout. Vidíte...ještě je tam spousta mlíka. Do dlaně,
zatáhnout, pootočít. Do dlaně, zatáhnout, otočit...rozumíte?

CLAUDE — (*se dívá jinam. Je jí to jedno*) Aha. Takle se to musí dělat...Tak jo, půjdem?

MARGOT — Ano, krasavice...to se ti líbí, vid'?' Ty jsi Žofka, že jo? Ano, ano, Žofko...ta
paní, co ti před chvílí ubližovala, se jmenuje Claude...Žofko, to je Claude.
Claude, to je Žofka.

CLAUDE — Tak jo, půjdem?

MARGOT — (*zamyšlená*) Co si myslíte o Lucienovi?

CLAUDE — Co? ..Co si o něm myslím?...nic...

MARGOT — Ne, když ho vidíte, co vás napadne, jaký je?

CLAUDE — ...drsný...tvrdý...udělaný...

MARGOT — ...svalnatý...solidní...mužný...

CLAUDE — Jo, sedlák.

MARGOT — Řekla bych dokonce farmář-gentleman.

CLAUDE — Spiš milý farmář.

MARGOT — To je to též.

CLAUDE — To vůbec není totéž. Lucien je milej farmář, zatímco farmář-gentleman byl
Rodrigue.

MARGOT — Kdo je Rodrigue?

CLAUDE — To byl můj milence.

MARGOT — Tak ne Jean Pierre?

CLAUDE — Ale ano. V Monaku byl Jean Pierre, v Camargue (*Kamarg*) byl Rodrigue.

MARGOT — Vy jste měla dva milence?

CLAUDE — ..(*se neodvází říct, že jich měla víc*) ...ano...

MARGOT — Poslyšte, vy jste tedy dobrá...

CLAUDE — ...jezdčyně, to ano...díky němu...Rodrigue měl instinkt. Nedovedl to vyjádřit, ale všechno vycítil předem. Jako jeho koně...To je důležité, poslechnout vlastní instinkt...Nedůvěra, důvěra, to všechno je instinkt...pud...jako pud sebezáchovy...co mě dovedl sem, například...

MARGOT — A taky mateřský instinkt...vidím mlíko a hned mě to napadne...

CLAUDE — Taky, ano...na to jsem zapomněla...musím říct, že ten já moc vyvinutý nemám.

MARGOT — Ne? Tak já nevím, jak jste to dělala vy, protože právě ten nám pomáhá všechno zvládnout...a když říkám všechno...celonoční pláč až do dvou let...a pak pláč ve dne, když je malér. A pak...sledovat, jak to jde ve škole, co její výkresy, její výtvary z plastelíny, její kamarádky a pak kamarády, určit jí pravidla a pak jak se jim vyhnout...a pak její tajemství...která s ní najednou nesmíte sdílet...právě ve chvíli, kdy začínou být trochu zajímavá...

CLAUDE — Nikde není psáno, že tohle všechno musíte dělat...

MARGOT — Obzvláště pak to, že když jsem se nejmíe musela ukázat jako matka, byla bych mnohem raději její kamarádkou...*(se sebere)* No co. Nevyšlo to!

CLAUDE — ...ano a každý má svou představu o mateřském instinktu...člověk přivede děti na svět a už to je hodně. Já když od toho svého nevidím žádný vděk, řeknu si, že jsem dobře udělala, že se o něj nestarám.

————— *(Margot se na ni překvapeně podívá)*

————— *(rozpačité se oprávi)* ...tak ne tak jako vy...

MARGOT — No, pokud jde o vděk...asi se jim musí nechat nějaký čas...kolik je tomu vašemu?

CLAUDE — Padesát osm...

MARGOT — ...no jo...podle mého se něco zvoralo...

CLAUDE — ...určitě...Tak jo, půjdeme?

MARGOT — Běžte napřed...já tu chvíli zůstanu.

CLAUDE — Dobře, počkám na vás před stájí...

MARGOT — Ne, chci říct, že tady ještě nějakou dobu zůstanu...u Luciena mi je dobře...dojím, okopávám záhony, škubu slepice, můžu si tak v hlavě udělat něco jako bilanci...*(volá za sebou)* Ano Luciene? Oeh, vždycky si myslím, že to bylo na mě...

CLAUDE — ...bilanci...samozřejmě. Ostatně to logicky odpovídá vašim zásadním rozhodnutím...budete se moct starat o Margot... dojit ji, vodit na pastvu, pak zpátky do chlíva...akorát že to nejste vy, ale kráva...a není to váš manžel, ale Lucien...a není to vaše dcera, ale koza...takže to všechno začne znovu, jako když do juke boxu hodíte deset franků a ozve se stejná písnička...budete čekat tady — na co? Až bude Žofee osmnáct?

MARGOT — Koukejte, já chtěla jít někam jinam...ted' jsem jinde...a momentálně mi to vyhovuje...

CLAUDE — Dobře...takže se rozejdem?

MARGOT — Jak chcete...

CLAUDE — Tady se naše cesty rozcházejí, čili...

MARGOT — Jasně. Chcete to podmalovat náladovou hudbou, nebo to půjde bez toho?

CLAUDE — Půjde to,...já...jdu...

MARGOT — *(klidně)* Na shledanou...

CLAUDE — *(pomalými krůčky odchází...slavnostně)* Odeházím...už jsem skoro pryč...už vás skoro nevidím...

MARGOT — *(zavolá)* Hej!

CLAUDE — *(se spokojeně otočí)* Ano?

MARGOT — Šťastnou cestu!

CLAUDE — Aha...no jo...šťastnou cestu...

MARGOT — Dík...ale ne, já tu zůstávám...

(Claude odejde)

(chvilí sedí u vemena krávy Žofky, pak) Hej! Claude!

CLAUDE — *(se okamžitě objeví, jako kdyby na to čekala)* Ano?

MARGOT — A kdybych šla s vámi...kam bysme šly?

CLAUDE — K Josefíně...

MOST

Pálí slunce. Claude sedí na malém můstku a dívá se na panorama kolem

CLAUDE *(křičí)* Haló!

(Slyšíme ozvěnu, která odpovídá „Haló“. Claude se baví jako malá holka)

To jsem já!

(Ozvěna: To jsem já)

Kdo já?

(Ozvěna: Kdo já?)

Ale no tak!

(Ozvěna: Ale no tak!)

Neopakuj všechno po mně!

(Ozvěna: Neopakuj všechno po mně!)

Chceš se prát?

(Ozvěna: Chceš se prát?)

Ukaž se!

(Ozvěna: Ukaž se!)

Kde jsi?

(Ozvěna: Kde jsi?)

MARGOT TADY JSEM!

~~CLAUDE — Tak to nebyl můj hlas...~~

~~*(Dole se objeví Margot se všemi svými zavazadly — jednu tašku má navíc. Je na pokraji sil. Snaží se vyškrábat ke Claude, přičemž funí a každou chvíli odpočívá)*~~

~~————— Koukám, že ten svět je naruby! Vy jste mladá a přitom se děsně couráte.~~

~~MARGOT — Chtěla bych vás vidět na mém místě...~~

~~CLAUDE — Tak to nehrozí. Z nošení kufrů jsem už vyrostla. Na to nemám věk.~~

MARGOT — Svý kufry si klidně ponesu. Ale konzervy od Luciena byste fakt vzít mohla. I ve svém věku.

CLAUDE — To jsou konzervy od VAŠEHO Luciena, který je, dal SVÝ Margot.

MARGOT — Ano, a který Claude moc ráda sní.

CLAUDE — Ale já budu jíst u Josefiny.

MARGOT — Navíc by ho moc mrzelo, kdybychom si je nevzaly.

CLAUDE — Když mám volit mezi Lucienovou lítostí a vlastní kýlou, tak volím to první... A venkonce vzato, když radost druhých závisí na mém obětování se, mám to celkem rychle vyřešeno...

MARGOT — Jo, to jsem si všimla...

CLAUDE — Tak ty konzervy zahod'te!

MARGOT — To nemůžu! Dělal je s láskou, do tý paštiky dal jakoby něco ze sebe.

CLAUDE — Jo, hlavně vlasy...

MARGOT — No bože, jeden vlas! Našly jsme jeden vlas, to se stává. Ostatně to je důkaz, že je doma dělaná.

CLAUDE — No tak si nechte ty konzervy a zahod'te ty kufry!

MARGOT — To tedy ne, to nikdy!...

CLAUDE — Tak jo... Pojd'te, ještě kousek a jste tu...

MARGOT — *(k sobě)* Je mi čím dál tím větší horko... taky aby ne, lezu nahoru: ke slunci!
(Ke Claude) Jste si aspoň jistá, že jdeme správným směrem?

CLAUDE — Tedy... vím, že je to někde tady. Ale právě proto jsem chtěla vylézt nahoru, aby viděla, jestli něco poznávám...

MARGOT — Takže my se nahoru drápaly jen proto, abyste se mohla rozhlížet? Chcete tím říct, že jsem klidně mohla počkat dole?

CLAUDE — A co myslíte? Josefina nebydlí pod mostem!

MARGOT — Ta ženská je evok!

CLAUDE — Takže sever bude támhle... tím pádem jih támhle a ostatní dva napravo a nalevo...

MARGOT — Jo... a Josefinin dům bude kde?

CLAUDE — To nevím...ale je dobré vědět, kde jsou všechny světové strany...

MARGOT — Takže teď víme, že ji nikdy nenajdeme...a já jako ovce jdu pořád za vámi ...

CLAUDE — Nebudete litovat. Josefina bude naše dobrá víla. ...změní náš život. Vás bude přímo zbožňovat, ona takové lidi, jako jste vy, zbožňuje.

MARGOT — To je co, lidi jako já?

CLAUDE — Ztracenci...

MARGOT — Pěkně děkuju!

CLAUDE — *(přehlíží horizont)* No ne, vypadá to, že jsme ztracené obě...už tu nie nepoznávám.

MARGOT — Ne? Ale nie...nie?

CLAUDE — Já nevím, něco vyrostlo, něco zbourali...tamhle to tu nebylo...ale tamhleto mi něco připomíná...no taky...naposledy jsem tu byla před čtyřiceti lety...

MARGOT — Co? A to mi říká až teď? Ale během těch čtyřicet let jste ji snad viděla?

CLAUDE — Co? Ale jo, úplně z dohledu jsme se vzájemně neztratily...

MARGOT — Počkejte, počkejte, počkejte, co mi to tu vykládáte?

CLAUDE — Ne, a pak, občas jsem od ní měla nějakou tu zprávu přes Jacquese...*(Žaka)*

MARGOT — Kdo je Jacques?

CLAUDE — To byl můj mileneček.

MARGOT — *(nejprve zaraženě mlčí, pak)* Tak počkejte! Počkat počkat počkat! Za tu dobu co se známe, jsme už u třetího. Já nehodlám hodnotit váš způsob života...já jsem po týchle stránce žila způsobně, to je pravda, možná až moc, ale...jak to říct...váš manžel, muž vašeho života, podle toho, co jste mi řekla, toho byste v týchle souvislosti zařadila kam?

CLAUDE — Nahoru...na stranu...kolem...dovnitř...všude...Můj muž!

MARGOT — Aha, chápu...nie nechápu.

CLAUDE — Není na tom nie složitěho...stoupněte si vedle mě, pochopíte to...Podívejte se.

MARGOT — Na co?

CLAUDE — Na ten výhled. Vidíte ho?

MARGOT — Jo, výhled vidím.

CLAUDE — Tak to je ono.

MARGOT — To je co, ono?

CLAUDE — Kdyby nebyl ten most...

MARGOT — Kdyby nebyl ten most, tak bysme byly ve vodě...

CLAUDE — No ano, ale především bychom neviděly tohle všechno. Neměly bychom před očima najednou všechny ty vesnice... Odsud můžeme navštívit každého, koho budeme chtít... můžeme se zastavit v táhletě... a hned odejít do táhleté druhé...

MARGOT — A Josefina bydlí ve který?

CLAUDE — Ale Josefina nás nezajímá... já mluvím o svém životě... o svém vztahu k mužům...

MARGOT — Ano?

CLAUDE — Můj muž byl ten most...

MARGOT — Aha...

CLAUDE — Byl moje jistota, můj kopec... a odtamtud jsem mohla obejmout všechny své vesnice. Rodrigua, Jacquese, Jean Pierra... aniž bych si mohla vybírat, aniž bych se vydávala do nebezpečí...

MARGOT — Aha...

CLAUDE — Je to tak...

MARGOT — Ze svého manžela jste se dívala na svý milence...

CLAUDE — Prosím vás... věci byly mnohem hezčí než to...

MARGOT — Ano, protože to vám vyhovuje... ale zajímal by mě názor toho mostu... mostu a vesnic... a ženských z vesnic. Ne, protože ta vaše Josefina, Jacquesova manželka... víte jistě, že nás uvidí ráda?...

CLAUDE — Ale ona se to nikdy nedozvěděla! Jsme kamarádky, nikdy jsem jí to neřekla, nejsem taková mřcha!

MARGOT — Když říkáte... ale *(něco jí napadne)* No ne! Doufám, že si nehodláte znovu začít se Jacquesem!

CLAUDE — Ne, buďte klidná, dneska je Jacques s mým manželem...

MARGOT — Co?

CLAUDE — Umřel!

MARGOT — Aha, dobře...s vámi totiž se člověk může nadít všeho...

CLAUDE Tak jdem na to...vstávat!

MARGOT Ne. ~~Sedět, ležet, ale ne stát.~~ Mám pocit, že mi nohy vrostly do těla! Kufry jsou moc těžké, bolí mě nohy, ruce, záda, jsme ztracený, neměla jsem vás poslouchat...jediný, co se mi chce, je volat o pomoc...

CLAUDE Tak to udělejte. To vám pomůže.

MARGOT — Pff...

CLAUDE ~~Ale ano! Musí to ven.~~ A s ozvěnou se nebudete cítit tak sama...

MARGOT *(se obrátí dozadu, stejně jako Claudie na začátku)* Mám křičet, jen tak?

CLAUDE Ano.

MARGOT — ~~Budu vypadat směšně...~~

CLAUDE ~~Ne!~~ Jako na Titaniku...“jsem královna zeměkoule“!

MARGOT Jsem královna zeměkoule!

(Ozvěna to opakuje. Mezitím Claude začne prohrabovat v Margotiny věcech)

CLAUDE — Vidíte, jak vám to jde!

MARGOT Kuku! Já jsem Margot!

CLAUDE — Jen tak dál, uvidíte, že se budete cítit mnohem lehčí. *(Vytáhne nějaký slovník a zahodí ho. Margot to nevidí)*

MARGOT Jsem královna Margot! *(Otočí se ke Claude)* ~~Opravdu mi to dělá do...~~ Co to děláte?

CLAUDE Zbavuju vás závaží. ~~A že ho tu máte.~~ *(Zahodí lyžařskou kombinézu a nad hlubinou drží boty apres-ski)*

MARGOT Pusťte to!

CLAUDE Hned...*(pusť boty do prázdna)*

MARGOT Moje věci...

CLAUDE — O nic se nestarejte, zavřete oči, já to zařídím. Pak mi poděkujete...

MARGOT Na to nemáte právo. ~~Moje věci. Spadly dolů...~~

CLAUDE ~~Ano. To už od Newtona. Jak ve vzduchu necháte něco bez držení, tak to spadne...~~

MARGOT ~~VY mě nechte!~~ Já ty věci potřebuju!

CLAUDE Vyhodila jsem jeden slovník...jednu kombinézu a boty apres-ski. Fakticky vám tyhle věci budou chybět?

MARGOT Jasně! V tom slovníku jsou všechny moje slova...kombinézu, kdyby mi byla zima...a apres-ski, když přijdu domů z lyží...

CLAUDE ~~(dál vyhazuje)~~ ... a girlandy, až budou Vánoce...

(Margot brání svou cestovní kabelu. Claude ji nechce dát)

MARGOT Nechte toho, přestaňte! Pomoc! ~~Nějaká paní mi bere tašku!~~

CLAUDE ~~(pustí tašku)~~ Sama jste řekla, že je to moc těžké...

MARGOT ~~(se dívá dolů, kam spadly všechny věci)~~ Já si to nesu, tak je to moje věc...

CLAUDE ~~(chce zaútočit na kufi)~~ Zdržuje nás to, takže je to i moje věc...

MARGOT ~~Nechte toho, stejně nepůjdete rychleji...~~

CLAUDE ~~Rychleji možná ne, ale v klidu, bez těch vašich stížností...bezstarostně...~~

MARGOT ~~Já jsem úplně klidná! Nestěžuju si! A klidně můžu jít bezstarostně.~~

CLAUDE ~~To těžko. Ještě že s sebou netáhnete třeba kastroly...~~

(Z tašky vypadne kastrol... Obě se na to dívají. Margot je trochu trapně)

Tedy, vážně. Můžete mi říct, k čemu vám je tohle?

MARGOT Je to moje oblíbený nádobí...

CLAUDE ~~Nádobí se na tuhle dobu nehodí. Vyhodit...*(usměje se)*~~

MARGOT ~~*(jí vrátí bolestný úsměv)* ...dobře...máte pravdu, možná to všechno tak nutně nepotřebuju...ale některých věcí bych se vzdávala nerada...~~

CLAUDE Tak to proberte sama...~~ale udělejte to...~~

MARGOT ~~Vyhazovat věci do přírody se nedělá...~~

~~CLAUDE — Necháme to všechno pod jedním stromem, nějakému lovcovi to udělá radost.~~

~~MARGOT — Ne, lovcovi ne...~~

~~CLAUDE — Tak turistovi... necháme tam vzkaz...~~

~~MARGOT — A apres ski?~~

~~CLAUDE — Jsou bio. Rozpadnou se.~~

~~————— (Usmějí se na sebe)~~

~~MARGOT — No tak...~~

~~(Margot pootevře kufr, rychle do něj nahlédne a zase ho zavře)~~

~~Ne, přísahám, není v tom nic, co bych měla vyhodit.~~

~~CLAUDE — Margot...~~

~~(Margot pomalu vytáhne svatební šaty)~~

~~Hodláte je ještě použít?~~

~~MARGOT — (tiše) Ne...~~

~~(Margot je odloží stranou. Vytáhne dětskou baletní sukýnku)~~

~~CLAUDE — Baletní sukýnka?~~

~~MARGOT — Moje...~~

~~CLAUDE — Budete ji ještě nosit?~~

~~MARGOT — ..dobře... (Rezignuje a položí ji na šaty. Vytáhne dětské spodní prádlo)~~

~~CLAUDE — Vy jste si nechala svou výbavičku?~~

~~MARGOT — To je Zoé...~~

~~CLAUDE — Už ji potřebovat nebude...~~

~~MARGOT — ..ne... (Vytáhne psí misku) ...tohle je pejska Furaxe... tu si nechám...~~

~~CLAUDE — Furaxe?... ten je daleko...~~

~~MARGOT — Ano... ano a ne... (Vytáhne vycpaného pejska)... představuju vám Furaxe...~~

~~CLAUDE — Ale ne!~~

~~MARGOT~~ Chybí mi... vyepat jsem měla dát manžela...

(Claude ji vyzve pohledem. Margot postaví Furane a poklepe ho po zadečku)

MARGOT Tak běž Furaxi, ...běž si žít po svém...*(pauza)* Pak tam mám kalhotky a trička, mám je taky poslat do světa?

CLAUDE Ne, ty si můžete nechat...

(Margot smutně zavře kufř)

Jste v pořádku?

MARGOT Ale jo...to ty vzpomínky...ale za chvíli pominou...

CLAUDE Když to jsou vzpomínky, tak už pominuly...

MARGOT *(se usměje a stoupne si na most)* Jsem královna Margot!

CLAUDE *(se usměje a stoupne si vedle ní)* Jsem královna Claude!...och!

MARGOT Co je?

CLAUDE Dům Josefiny! To je tamhle ten!...

MARGOT Určitě?

CLAUDE Ano, ano! Poznávám ho! To je její dům! Josefino!

MARGOT Josefino!

OBĚ Josefino!

HŘBITOV

Claude a Margot stojí před náhrobkem. Claude má stisknuté rty. Margot ji sleduje a čeká, co bude. Na hrobě je fotka Josefiny.

MARGOT Jste smutná?

CLAUDE Ne, mám vztek. Dneska se na nikoho nemůžete spolehnout.

MARGOT Umřela, chudinka...

~~CLAUDE~~ Asi umřela ve spánku...netrpěla...zatímco my...

~~MARGOT~~ Vy myslíte jen na sebe!

CLAUDE — No jo...pořád ze mě zbývá kousek, který se tu musí plahočit...

MARGOT — ...jenomže tenhle kousek zbyl z Josefiny...

CLAUDE — Začíná mě štítat, že jsem to vždycky já, kdo zbude!

MARGOT — To je pěkný, že se vztekáte! Já na vašem místě bych byla hlavně smutná...

CLAUDE — Taky jsem...trochu...

MARGOT — Ono přece jen...přijít o kamarádku...

CLAUDE — ...řekněme, že vím, že už mi moc dlouho chybět nebude...

————— *(Pauza. Margot zkoumá pohledem ostatní hroby)*

MARGOT — A kde je ten její Jacques?

CLAUDE — To je pravda, kde je můj Jacques? Aha, já vím...musí být se svou matkou...pořád se schovával v jejích sukničkách...ted' se asi schoval do její hrobky...

MARGOT — To mi někoho připomíná...chlapi mají často problém s tím vybrat si mezi manželkou a matkou...no, problém...není to vždycky matka, kdo vyhraje...

CLAUDE — ...vždycky ne...můj syn si například vybral svou ženu. Svou imbecilní ženu.

MARGOT — Třeba si prostě vybral tu, která tam byla...

————— *(Claude se na ni zle podívá)*

————— ...sama přiznáváte, že vám to bylo jedno...

CLAUDE — Takže mě šoupnul do domova důchodců...

MARGOT — Byla byste chtěla, aby tam šoup svou ženu?

CLAUDE — Chtěla bych, abych nebyla nikomu přítěží. To bych byla chtěla. Vadí mi, když jsem nadbytečná...ale nelíbí se mi, když mi to strkají pod nos. Nemohla bych žít sama, mohli by mě vzít k sobě. A místo toho...Gladioly! I když tomu říkal „zkoušební doba“, jako že mám tak zvaně na výběr, jestli tam zůstanu nebo ne, tak mi víceméně naznačil „budeme radši, když tam zůstaněš!“

MARGOT — *(chee zažertovat)* Je to ale dobytek, hurá s bábou do kytek!

————— *(Zlý pohled Claudie)*

————— Promiňte...*(ospravedlňuje se)* Dělán si legraci, protože s tím nesouhlasím. Vy jste neměla na výběr „tak zvané“, ale měla jste prostě na výběr. Tečka. Zřejmě nic jiného tím nemysleli...

CLAUDE — Ale já vím, že...

MARGOT — „Já vím“... Co víte?

CLAUDE — Víím. Znáám je, tak víím. To je všechno.

MARGOT — Vy vždycky všechno víte... a to není pravda! Všechno nevíte!

CLAUDE — Ale jo.

MARGOT — Ne!

CLAUDE — Jo.

MARGOT — A ne! ...Nevěděla jste, že Josefína je mrtvá... Aha! Nevěděla jste, jak se kojí krávy... tedy dojí... prostě jste to nevěděla! A taky jste nevěděla... že moje matka žije v Carcassonne! — A že spolu už dvacet let nemluvíme! To jste taky nevěděla!

CLAUDE — Ne, to jsem nevěděla. Ale zato vím, že mi tím křikem začínáte lézt pěkně na nervy! Tady jsme na hřbitově, tak byste mohla respektovat moje utrpení.

MARGOT — No ne, ona trpí, najednou...

(Claude její poznámku ignoruje. Otevře Lucienovu tašku)

Co to děláte?

CLAUDE — Mám hlad. Tak chci prostřít.

MARGOT — Na Josefínině hrobě?

CLAUDE — Co? Vypadá solidně.

MARGOT — To je zneuctění.

CLAUDE — To není zneuctění, ale oběd. Josefíno, že ti to nevadí? *(Neumělé břichomluvectví)* „ne, ne, dobrou chuť“. Díky Josefíno. Tak šup, otvírejte konzervy.

MARGOT *(nejdřív šokovaná, pak rozverně)* Teda, to je fakt vzrůšo... To je poprvé, co...

CLAUDE — Pro mě taky. Já běžně na hrobech nejím. Teď se zkrátka nedá nic jiného dělat...

MARGOT *(náhle opět zničeně)* To je pravda, nevíme jak dál...

CLAUDE Ještě že jste vzala ty paštiky od Luciena...

MARGOT ~~To je ale drzost!~~

CLAUDE *(vytáhne láhev červeného)*

MARGOT Hele, červený!

CLAUDE Ten náš Lucien myslel na všechno...no vidíte, v noci možná budeme spát pod mostem, ale teď v poledne jíme jako královny. Hele, Josefino, dej si s námi sklenku! Na tvoje zdraví! ~~Nebo spíš na naše!~~ *(Vidí Margot, když jí podává láhev)* Ale...čím to krájíte tu paštiku?

MARGOT *(nevinně)* ...co?... Sponkou na vlasy, nemám nůž...

CLAUDE Tak proto jsou v tom vlasy!

MARGOT To víte, válka...

CLAUDE Jistě...kterou jste vy asi tak zažila?

MARGOT Válku nervů! Dvacet let okupace, dvacet let odboje.

CLAUDE ~~To je zvláštní, že takhle mluvíte o životě ve dvou...já jsem v manželství neměla jediný mráček...~~

MARGOT ~~No jasně, když o vašich podrazech neměl tušení!~~

CLAUDE ~~Hlavně mu to bylo jedno. Nešlo mu o to, aby mi stačil, ale abychom byli šťastni. A to jsme byli. Jeden s druhým, a někdy každý sám. On mě „neokupoval“ a já nebyla „v odboji“.~~

MARGOT ~~*(ticho...je znepokojená)*...paštiku?~~

CLAUDE ~~*(si uvědomí neklid Margot)* Pozor, já vám tu nechci kázat...mně to tak vyhovovalo...a nejen mně...U vás to bylo...~~

MARGOT ~~Tak paštiku nechcete? Taky je tu koláč...~~

CLAUDE Dobře, mluvmе o něčem jiném...

MARGOT Jo, o něčem veselejším, kdyby vám to nevadilo...už ten hřbitov působí dost depresivně...

CLAUDE O něčem veselejším, dobře...*(pauza)* ~~...takže vy jste na kordy se svou matkou?~~

MARGOT ~~To děláte schválně?~~

CLAUDE ~~Tak o čem se budeme bavit? Přece jen to není moje vina, že máte smutný život...~~

MARGOT — Nemám, co bych o své matce řekla.

CLAUDE — Prosím. Byla zlá?

MARGOT — Ne.

CLAUDE — Přísná?

MARGOT — Taký ne.

CLAUDE — Tak jaká byla?

MARGOT — Malá, blondýna, s dlouhými vlasama...

CLAUDE — No tohle, to je neodpušitelné!

MARGOT — Tím, že pořád opakovala, že můj příchod na svět jí zkazil život, mi zkazila ten můj... a když jsem byla s ní, musela jsem se cítit užitečná, jinak jsem si připadala k ničemu. Věděla jsem, že když se vdám, tak uteču...

CLAUDE — Ty ten život trávíš na útěku...

MARGOT — Ne! Vlastně ano... hele, ty mi tykáš?

CLAUDE — ..fifty fifty...

MARGOT — To červený není špatný...

CLAUDE — Ted' bude všechno fajn. Všechno tě omámí. Život, muži, všechno.

MARGOT — Pokud jde o muže, tak si budu muset pospíšet... blíží se doba, kdy to bude promlčený.

CLAUDE — Ty jsi blázen! Máš před sebou ještě spoustu let!

MARGOT — Jo?... a kdy vy jste s tím přestala... tedy pokud jste už přestala!

CLAUDE — *(dělá, že neví)* přestala s čím?

MARGOT — No... rozuměla jste mi... s...

CLAUDE — No řekni to...

MARGOT — *(tiše)* s milováním...

CLAUDE — No vidíš, to není nijak sprostý slovo!

MARGOT — Ne. To je pravda, není to sprostý slovo... a kdy jste s tím přestala...

CLAUDE ~~Už před časem. Najednou mě přešla chuť. Prostě jednoho krásného dne člověk ztratí odvalu... a stačí vzpomínky...~~

MARGOT ...hm...nesmím zapomenout na hezký vzpomínky.

CLAUDE *(trochu smutně)* ...ano. A začni s tím už dneska...

MARGOT *(aby odlehčila atmosféru)* A pro tebe, Josefino, je konec, co? Poslouchá, poslouchá, a nic neříká...hej Josefino! *(K fotce)* Podívej, ona ví, že mluvíme o ní!... Co sousedi, dobrý? *(Vstane a jde se podívat na sousední hroby)* Žádný randál po večerech? Neotravujou vás duchové? Ne, protože...*(čte)* Paulette *[polet]* Lissacová *[lisaková]*...je sama už jen duch. *(Rozesměje se)*...navíc má s Gastonem Letourneurem *[gastonem leturnérem]* oddělený ložnice. No jo, on je mezi nima sto let věkový rozdíl, to nemohlo klapat. ~~Ovšem malá Suzanne...eh...nemůžu to přečíst...Suzanne G...nechce prozradit své jméno...má něco za lubem...teda za lubem...za náhrobkem...Hej, Suzi! *(ke Claude, která se usmívá)* Přišli sem ve stejnou dobu...ve dvaapadesátým...to byla láska na první pohled...jo, jo, neříkejte, že ne! Jean-Louis Balard to viděl! Je tu od roku 1802! Dobře ví, co se tu děje! Co vy na to, Germaine Beutoutová? Nekřete se v rohu! Jean-Louis by toho mohl o vás vyprávět! Co? Dorazila jste v třiaadvacátým, a podle toho, co se říká, jste moc milej nebožtik!~~

CLAUDE *(se usmívá)* Moc se ti omlouvám Josefino, ona trochu přebrala.

MARGOT Jo, přebrala a udělalo jí to dobře!...hele, Claude, pamatuješ se na Roberta Lepoulaina *[robéra lepuléna]*!

CLAUDE Ani ne...

MARGOT Hm...asi jsi ho moc dobře neznala, narodil se osmnáct set padesát...nebo umřel...to není jasný...je tu jen jedno datum...zkrátka něco se mu přihodilo v roce 1850...možná právě v tom roce se zamiloval do Jean-Louise Balada!

CLAUDE *(hraje její hru)* Robert Lepoulain a Jean-Louis Balad? ...Co měli ty obrovský kníry?

MARGOT Jo, to jsou oni.

CLAUDE Tys to věděla, Josefino?

MARGOT O Robertovi a Jean-Louisovi to věděli všichni. Rodina z toho nijak nadšená nebyla... Proto taky všude psali „Zarmoucená rodina“.

CLAUDE Je pravda, že s tím zármutkem se to už přehání. Všude samý zármutek, lítost a žal. Proč tam nenapíšou něco jiného, co já vím...třeba...“Díky, žes přišel“...nebo „Až po tobě“...“vzal sis klíče?“ a tak...prostě něco ...živějšího!

MARGOT Živějšího, to je ono! Smrt by se měla udělat živější!

CLAUDE Margot, jedno by mi udělalo velikou radost...

MARGOT Ano, a co?
CLAUDE Mohla bys mi něco slíbit...a to, že se občas přijdeš najíst na můj hrob!
MARGOT Možná že ty přijdeš na můj...
CLAUDE *(něžně pochybovačná)* ...mmmm...
MARGOT ...slibuju...

DŮM

*Tlumené světlo. Hlasitá hudba padesátých let.
Claude ve večerních šatech stojí u stera a prohlíží si desky. Nechává se unést melodií a zpívá s sebou. Vejde Margot v noční košili, kolem hlavy ručník. Rozsvítí ostré světlo.*

MARGOT A jde se do hajan...
CLAUDE ~~„Domino“...André Claveau (populární zpěvák 50. let) Pst... (Ve svém nadšení vezme Margot do náruče a tančí s ní valčík)~~
MARGOT ~~Ne...padám únavou. Ostatně ty taky.~~
CLAUDE Vůbec ne, nikdy jsem necítila tak ve formě...
MARGOT ~~Právě...jak se člověk v tvém věku začne dobře cejtit, měl by si dát pozor. Řekne, že nemá žízeň, a umře na dehydrataci.~~
(Claude pokrčí rameny, prozpěvuje si a tancuje dál)
Claude! Vypni to a pojd' spát!
CLAUDE ~~Jaký „to“! (K nebi) Promiň André, neví, co říká. (Jde k aparátu a zastaví písničku)~~
MARGOT ~~Dík. Dobrou noc, Claude. Dobrou noc, André, dobrou noc všem.~~
(Claude vloží jinou desku. Je to dynamický jazz)
Ne! Ne, ne!
CLAUDE Taky ne? *(vypne to)* ...tak si konečně vyber...
MARGOT Nic si vybírat nebudu, přišly jsme se sem jen vyspat!

CLAUDE Ale to je chyba, podívej se na ten přepych...zítra budeme zase na cestě, aniž bychom to využily!

MARGOT Nic využívat nebudeme, tady nejsme doma...už takhle mi strašně vadí, že jsme udělaly to, co jsme udělaly, takže prosím tě, nesmíme na sebe upozorňovat. A jestli chceme vyrazit před svítáním, tak si musíme jít hned lehnout...

CLAUDE To ne! Zítra si poležíme! ~~Nejsme u Luciena!~~

MARGOT ~~Právě že nevíme, kde jsme!~~ Takže já chci vypadnout dřív, než nás tu načapají...

CLAUDE ~~Tak jako tak je pozdě, tohle je trestný čin.~~

MARGOT ~~Ne, zatím je to jen počestný vloupání. To je termín! Počestný vloupání! Majitelé tohoto domu nás bez svého vědomí ubytovali. Nic jsme neukradly, jen jsme si trochu odpočinuly...~~

CLAUDE ~~A daly si spršku...~~

MARGOT ~~Já ne...*(lítostivý úsměv)* Zkoušela jsem jejich jacuzzi...a funguje báječně.~~

CLAUDE ~~A co noční košile?...~~

MARGOT ~~...jenom na noc...zítra ji vrátím...ostatně stejně jako ty ty šaty...~~

CLAUDE Ano! Tak se uvolni...malé martini? *(Jde k baru)*

MARGOT Ne!

CLAUDE No tak!

MARGOT Ne! Když, tak koňak! Láhev není průsvitná, nic se nepozná...

CLAUDE ~~Je ty už sis...~~

MARGOT ~~No jo...v televizních seriálech si vždycky dávají skleničku v jacuzzi...sklenky na koňak jsou vlevo dole...ale stejně...*(koketně)*...žijeme v hříchu...~~

CLAUDE Nabídli by nám to sami...

MARGOT No jasně! Teď už pro ně nejsme cizí! Vypáčily jsme jim dveře...

(Je slyšet cinknutí mikrovlnky)

Co je to?

CLAUDE Mikrovlnka, ohřála jsem kousek jehněčího.

MARGOT Vlastně proč ne! Jsme u přátel, byla by chyba si to neužít. Jehněčí a koňak, to se nám pak bude dobře spát.

CLAUDE Běž ho rozkrájet, já se nechci ušpinit.

MARGOT ~~Zatímco já vylezla z vany, takže proč ne... Ta ženská je evok. (Jde tam)~~

CLAUDE ~~(nalévá koňak a prohlíží si jakési drobné tretky)~~ Poslyš, s tím alarmem jsi mě dostala.

MARGOT ~~(za scénou)~~ Je stejnej jako ten můj. Nebyl problém ho vypnout...

CLAUDE To ano, ruce se ti netřásly. Velice působivé. Byl by z tebe vynikající lupič.

MARGOT ~~(vejde s nožem na maso v ruce)~~ Ale. To byl vyjimečný stav. Nouze. Déšť, zima... A já, když jsem v nouzi, tak nepřemejšším, ale jedním. Pud sebezáchovy.

CLAUDE ~~— Akorát že neprší a není zima.~~

MARGOT ~~— Náhodou je léto. Ale klidně jsme tu mohly být v zimě.~~

CLAUDE ~~— Máš pravdu, před něčím takovým nikdy nejsi v bezpečí... i když zrovna teď v bezpečí jsme... aspoň do zítřka... protože ono je sice hezký, nepoužívat kreditní kartu, aby nás nevystopovali, ale co si vezmem zítra na sebe? A co budeme jíst?~~

MARGOT ~~— No jo, já vím...~~

MARGOT Tohle ~~není~~ je výjimečný stav!

MARGOT ~~— To je! To je! (Dívá se na Claude pohledem „co máš na mysli?“)~~

CLAUDE ~~Tak~~ Ano. A já si myslím, že v jsme nouzi a musíme v tom nepřemejšlení pokračovat ... a ten dům malinko vybrat...

MARGOT Cože? ~~Krást? Nikdy!~~

CLAUDE ~~Protože ty přemejšlíš! Mně to taky vadí, když přemejšlím... co myslíš... Ale když nepřemejšlíš... v Nouze!~~

MARGOT Co?

CLAUDE Co ti říká ten tvůj pud sebezáchovy?

MARGOT ...že si máme vzít dvě tři věci, co nebudou postrádat...? Abychom neumřely hladu... a zimou...

CLAUDE ~~— Vidíš, když nepřemejšlíš...~~

MARGOT — ~~A čím víc nepřemejšlím, tím víc si říkám, že do tohoto srabu nás dostala Josefina...~~

CLAUDE — ~~Pravda je, že tak trochu je to její vina, pokud budeme loupit...~~

MARGOT — ~~S tím nesouhlasím...~~

CLAUDE — ~~Ale ano, je to její vina...aspoň trochu...~~

MARGOT — ~~Ne, Ale já nesouhlasím s termínem „loupit“. Loupež je něco, cos mohla a nemusela udělat, máš tam dvě možnosti, což není naše situace...loupež, to je...no loupím, protože se mi nechce makat, tak jo, jdu loupit...protože mi to dělá radost, nikdy jsem neměla nikoho ráda, jsem na lidi zlá, tak jo, loupím...Ale u nás je to něco jiného.~~

CLAUDE — Chápu, co chceš říct. U nás je to něco jiného.

MARGOT — ~~Chápeš, co chce říct...~~

CLAUDE — ~~Naprosto...~~

MARGOT — Škoda, žeš mi zahodila ten slovník, mohli jsme se podívat na slovo „loupit“ a byly bysme překvapený, jak je to jiný, než to, co děláme my... co uděláme my...co bysme mohly udělat... *(Vidí, že Claude natahuje ruku do jedné poličky)*

MARGOT — ~~Co to děláš?~~

CLAUDE — ~~Beru si slovník...~~

MARGOT — ~~Aha ano, ale já si jsem jistá...no dobře, takhle zdálky by se tam mohly najít určitý podobnosti s loupeží...ale...pokud jde o nás, je to jiný...~~

CLAUDE — ...takže...loupit...loupit...loupit! „Předmětové sloveso: spáchat krádež po násilném vniknutí do bytu či obchodu“

(Dívají se na sebe. Pauza)

MARGOT — Je pravda, že určitá podobnost by tu byla...

CLAUDE — Ano, ale „či obchodu“, to se neví. Kdežto my víme. Nejsme v žádném obchodě...No vida a tady je příklad, který to jasně ukazuje: „na příklad: šperky byly uloupeny“. Nevidím žádnou souvislost!

MARGOT — To je pravda...nejsme v klenotnictví...

CLAUDE — A dokonce, podívej: lupič: „osoba, která loupí“. Příklad – to si nevyčtyším: „v době příchodu lupičů se poplach vypnul“. No, a když jsme přišly my, žádný poplach se nevypnul...je mi líto, ale žádný z těch příkladů nesedí...

MARGOT Nejsme žádní lupiči...

CLAUDE ...takže...

MARGOT ...takže...

CLAUDE Můžeme jít na to, holka zlatá!

MARGOT Tak jo. Já zařídím jídlo, ty oblečení. Já kuchyň, ty pokoj.

CLAUDE ~~Já Tarzan, ty Jane.~~

(Margot položí nůž a vezme prázdnou tašku od Luciena a odejde do kuchyně. Claude začne sbírat desky)

...když budeš brát jogurty, podívej se na datum ...já je viděla, je jich tam pár, co už jsou dva dny prošlý...to už je trochu moc...

MARGOT *(vejde a překvapí Claude, jak si bere malou tretku a dává ji do tašky)* Co to děláš? Řekly jsme jídlo a oblečení...

CLAUDE Tobě se to nelíbí?

MARGOT Jídlo a oblečení! Nouze! Nutnost! Na co nutně potřebuješ toho slona?

CLAUDE Je moc hezký, zamilovala jsem se do něj...

MARGOT Ano, ale nepotřebuješ ho...dohodly jsme se, že bereme jen to, co POTŘEBUJEME!

CLAUDE ...ano...

MARGOT A ten tvůj slon je absolutně nepotřebnej...absolutně zbytečnej...nadbytečnej...

CLAUDE ...ano...

MARGOT Tak ho vrať.

CLAUDE Ne...

MARGOT Jak, ne?

CLAUDE Já ho potřebuju. Právě proto, že je nadbytečný. Nemůžu si odeprít něco nadbytečného. Jsme na útěku a ne na křížové cestě. A tak si ten útěk musíme něčím zkrášlit. Tak proč ne hezkou drobností?...Zima, hlad, zima, hlad zima, hlad...nejsme zvířata!

MARGOT Ale taky nejsme zloději!

CLAUDE Jeden slon je maličkost...a pak...podíval se na mě, já na něj, přeskočila jiskra...

MARGOT *(položí svou tašku a otevře tu Claude)* No ne, ty toho máš plnou tašku! Co chceš s tím vším dělat?

CLAUDE No, něco si nechám a něco prodáme! Budou peníze na jídlo.

MARGOT Takže v tom případě začneme sundávat i obrazy!

~~CLAUDE Ne, obrazy ne, toho by si všimli.~~

~~MARGOT Ale oni si všimnou všeho! Ty si myslíš, že toho slona si nevšimnou? Oni ho mají taky rádi!~~

CLAUDE Pokud jde o obrazy, přece jenom se podívám, jestli by nahoře nebylo pár povlaků...*(Odejde)*

MARGOT Claude, to ne, pojd' sem! Říkám ti, pojd' sem!

CLAUDE Jen se mrknu, člověk nikdy neví. Jeden obraz, jeden slon, to není tak moc. To je hned, netrvá to hodiny...vidíš, hodiny. Jsou moc pěkný...*(Odejde)*

MARGOT To snad není pravda! Claude! Vrať se!...s tím nesouhlasím! Claude! *(Sebere svou tašku a nůž)*

(Náhle se místností rozlije ostré světlo. Majitelé se vrátili)

(tence) Dobrý večer...my jsme...Claude! Pojd' sem!

CLAUDE *(za scénou)* Prosím tě, víš co je tady nahoře věci?...Možná se sem budeme muset ještě jednou vrátit!

MARGOT Ne, pojd' sem! Říkám ti, že sem musíš okamžitě přijít! MAMI!

CLAUDE *(vejde se smíchem)* Jak jsi mi to říkala?

(Margot ukáže hlavou na majitele domu)

Eh...dobrý večer přeju...

MARGOT Tak mami, přestaň dělat hlouposti, už snad vidíš, že nejsi doma.

CLAUDE Prosím?

MARGOT Omluvte ji, ono jí přeskočilo, nedá si říct, je přesvědčená, že je u sebe doma...co? *(Uvědomí si, že je v noční košili)* ano, tedy...byla jsem ochotná přistoupit na její hru, abych ji nerozčilila, ale určitě se mnou budete souhlasit, že ta legrace trvala už dost dlouho...Co mami? Vidíš, tady ten pán s paní jsou na tom jako já, jsou unavení, tak jim řekni dobrou noc, vrátíme jim ty kostýmy a

půjdeme. Prosím? Ne, policii nevolejte, jste moc laskav, ale my si už nějak poradíme samy... víd' mami!

CLAUDE To tedy ne, když k nám konečně přijde návštěva, tak ji nemůžeme nechat jen tak. Pojd'te přece dál... jako doma... Je to moc milé mít čas od času hosty. Už jsme chtěly jít spát, ale to vůbec nevádí, dáme si sklenku koňaku a ty mi představíš své přátele. *(Jde pro sklenky na koňak)*

MARGOT ... vlevo dole.

CLAUDE Vidíš, drahoušku, už jsem tady dlouho nebyla a najednou nevím, kde co máme. Aspoň že jsem zase našla svého malýho slona, to jsem moc ráda. Prosím?

MARGOT Ale no tak, mami! Přestaň konečně dělat hlouposti, podívej se, kam to dospělo!

CLAUDE Co?

MARGOT Tomu se nemůžeme divit, představ si, že jsi na jejich místě... oni si myslí, že jsme se sem vloupaly! A já je chápu...

CLAUDE Vloupaly do vlastního domu? Tomu nerozumím...

MARGOT Ale my nejsme v tvém domě! Říkám ti to celou dobu! Je podobný, ale jinde...

CLAUDE A co můj slon?

MARGOT Prostě mají stejného jako ty... ale copak jinak to tu všechno znáš?

CLAUDE Eh... ne to, je pravda, ty lidi neznám...

MARGOT A oni tě taky neznají.

CLAUDE Tak co tady potom dělají?

MARGOT *(k majitelům, kteří si všimli jogurtů v jejich rukou)* Co? To jsou jogurty... s prošlou lhůtou... ano, dovolila jsem si je v ledničce vytřídit. Člověk si na to musí dát pozor, protože tyhle potraviny se rychle kazí a tři dny stačí, aby došlo k otravě. A to by byla otrava, nemyslíte?

CLAUDE No, tak já si jdu napustit horkou vodu do vany. Chce se ještě někdo vykoupat?

MARGOT Ne, mami, nikdo se nebude koupat, teď je třeba vyřešit celou situaci. Prosím? Vypáčené dveře, ano... To je dobrá otázka... mami, co ty na to? Nepřišlo ti divné páčit dveře ve vlastním domě?

CLAUDE Nějak se nedaly otevřít... Neměli jste taky ten pocit? Vlastně ne, už byly otevřené... Mno, já si jdu napustit koňak... chce někdo sklenku horké vody?

MARGOT Co?... ano... *(Zvedne ruce nad hlavu a vybidne Claude, aby udělala totéž)*
...(Hlavou ke Claude)... Claude

CLAUDE ...*(hlavou k Margot)*...Margot...

VĚZENÍ

MARGOT Pane hlídač!? Pane hlídač!? Je tu někdo? Hlídá to tu někdo? Já nechci být v cele s touhle osobou...Dovoluju si na tom trvat...~~Nemusím mít zrovna jednolůžkáč, klidně budu s nějakou ožralou ženskou nebo štetkou, to mi nevadí, ale jenom ne s touhle...dozorec?~~

CLAUDE Vytoč nulu, možná dostaneš recepci...~~pf...jednolůžkáč!~~...

MARGOT Eh...mohl by někdo říct týhle osobě, ať na mě nemluví?

CLAUDE ...ty se na mě ~~mračíš~~ zlobíš?---

MARGOT Mohl by někdo říct týhle osobě, aby se mě na nic neptala, ~~jestli se na ni mračím?~~

~~CLAUDE~~ *(konstatuje)* ...mračíš...já si to říkala...ještě než nás šoupli do auta, tak jsem te cítila...když jsi mě kousla...abych pustila toho slona...řekla jsem si „hele, ona se na mě kvůli něčemu zlobí...“

~~MARGOT~~ Já? A proč bych se na vás měla zlobit? Co jste mi udělala? ..Jo, teď když o tom mluvíte, že by to bylo kvůli tomu, že díky vám jsme v base!..asi jsem nějak přecitlivělá...každá blbost mě naštvě...

CLAUDE Kvůli mně? A kdo měl ten nápad s maminkou, které přeskočilo? ~~To bylo k smíchu.~~ Všechno šlo dobře!, dokud ty sis nezačala s dokazováním nevím čeho a nevím komu „jen se koukejte, jakou mám fantazii“, a přitom se tě nikdo na nic neptal...

MARGOT Všechno šlo dobře?

CLAUDE ~~Samozřejmě!~~ Ke všemu, když jsem byla v patře, tak o mně nevěděli! Copak jsi mě musela do toho tahat? Nemohla ses nechat zatknout sama?, ~~jako velká holka?~~ Co takhle občas na sebe vzít kapku zodpovědnosti?

MARGOT Já ji zabiju!...*(do mříže)* Pane, opravdu nás musíte dát každou jinam, nebo dojde k masakru!

~~CLAUDE~~ *(jde ji utěšit)* Uklidni se má milá...nic se neděje, jsme ve vězení. Nic se nám nemůže stát...

MARGOT Nechod'te ke mně! Mezi námi je něco jako neviditelná příčka, kvůli který spolu nemůžeme mluvit. Já vás nevidím a neslyším...

CLAUDE Margot, ...Margotičko...

MARGOT ~~A funguje to na obě strany. Tohle je u vás, tohle u mě. Souhlasíte? Mluvíme s vámi, souhlasíte?~~

(Margot jako v pantomimě naznačí plochými dlaněmi zed'. Jako že nic neslyší)

~~Jste směšná.~~

(Claude předvede okenici, pak záclony a nakonec cihlu po cihle postaví zed'. Margot se nedokáže ubránit úsměvu...pak se vzpamatuje)

MARGOT Tak jo, nechte toho.

CLAUDE ~~Je tu okno...~~

MARGOT ~~To je...střílna...~~

((Obě se usadí na své půlce)

CLAUDE *(nadšeně)* Tohle že není dobrodružství? V mém věku sedět v base? A to jsem mohla být zavřená v důchod'áku jako ty starý kozy...

MARGOT No to je pravda, teď vám můžou závidět...

CLAUDE Přesně. Teď začínám znovu žít... je to nádhera...Najednou je tohle vězení mým vysvobozením...a tvým taky...

MARGOT Ne, ne, lituju, mě do toho nepočítejte...~~na takovouhle filozofii ještě nejsem dost stará. Pro vás je štěstí všechno, co se nepodobá nudě. Moje štěstí je všechno, co se podobá štěstí. A pardon, zatím to má k tomu daleko.~~

CLAUDE ~~A víš snad, čemu se to tvoje štěstí podobá? Tys ho nepoznala, tak jak to můžeš vědět?~~

MARGOT ~~Rozhodně není v kriminále...to by se vědělo...každej by tam chtěl jít...“Obžalovaný vstaňte, odsuzuji vás ke dvaceti letům štěstí nepodmíněně!”~~

CLAUDE ~~Dvacet let za jogurty a kousek jehněčího? Jsi blázen! Dvacet let si nezasloužíme! Jsme zbytečně vystrašené. Ne, já bych řekla maximálně čtyři roky, děleno dvěma, s promínutím části trestu. Za rok jsme venku!~~

MARGOT ~~Co?~~

CLAUDE ~~No a takhle máme dost času na to zorganizovat si budoucnost.~~

MARGOT ~~Ale já nechci strávit rok v base! To je hrůza, sama, bez lidí, bez rodiny!~~

CLAUDE Já myslela, že už je nechceš vidět!?

MARGOT Co? Aha ano, ne, nechci je vidět. ~~Vidíte, už ani nevím, co říkám! Jsme tu hodinu a začínám bláznit!~~

CLAUDE ~~Nebo ne, utečeme, už mám plán.~~

~~MARGOT Co? Aha.~~

CLAUDE Budu předstírat infarkt, oni mě odvedou na marodku, tam zajmu doktora jako rukojmí a hurá do Ria de Janeiro!

MARGOT A já?

CLAUDE Ty zůstaneš pěkně sama ve VLASTNÍ cele, tos přece chtěla, ne?

~~MARGOT (pokrčí rameny) Že vás vůbec poslouchám!...~~

~~CLAUDE Přece jsme neudělaly nic špatného...oni nám to odpustí, jsme tu na osmačtyřicet hodin, pak bude po všem...tak dobrou noc...(natáhne se na lůžko)...~~

~~MARGOT Po všem? Hlavně po mně! Koukejte, říkám vám rovnou, že to dlouho nevydržím. Vězení není nic pro mě. Vězení je...je pro lidi, co nemají celý den nic na práci. Já musím pořád něco dělat, zaměstnat se, musí se něco dít...~~

CLAUDE Chceš si něco zahrát? Honzo vstávej?

~~MARGOT Ne!~~

CLAUDE ~~(po pauze) Na honěnou a dřevo je bezpečí?~~

~~MARGOT Pff...vy už ležíte na dřevěný posteli...~~

CLAUDE Panáka?

MARGOT ~~Toho vám dělám celou dobu. Ne.~~

CLAUDE Tak dobře, zavři oči.

~~MARGOT Ne.~~

~~CLAUDE Udělej, co ti říkám. Zavři oči.~~

MARGOT A proč?

CLAUDE Budeš počítat do sta a já se zatím schovám.

MARGOT Pff...

CLAUDE Ale ne, tak zavři oči...věř mi.

MARGOT ~~(po pauze) Tak dobře, mám oči zavřené. A co?~~

CLAUDE Co vidíš?

MARGOT No...nic.

CLAUDE A kdybys měla zavřené oči uprostřed nádherné krajiny, té nejkrásnější na světě,...co bys viděla?

MARGOT No...taky nic.

CLAUDE ...ale byla bys uprostřed nejkrásnější krajiny...a přitom by v tom nebyl rozdíl...

MARGOT To je pravda...

CLAUDE Pořád měj oči zavřené...

MARGOT Ano...

CLAUDE Vidíš tu krajinu?

MARGOT No jo...

CLAUDE Tak se běž projít. Dobrou noc, já chci spát!

MARGOT Teda!... *(Otevře oči, protože se nechce nechat odbyt Claude, která se ukládá ke spánku)* ..Jak po tom všem, co nás potkalo, můžeš spát?

CLAUDE Vida, už mi zase tykáš...trest je odvolán...

MARGOT *(k sobě)* ...proč jsem odešla?...Určitě jim budou volat...najdou mě...dají mi co proto...~~jak budu vypadat?...~~~~Takže...~~tohle je poslední den mé svobody...

CLAUDE ~~Máme to fifty fifty...~~...myslíš, že mě baví skládat účty synovi?

MARGOT Co mu řekneš?

CLAUDE Nevím...že je to jeho vina...nemusel s tím začínat...

MARGOT To je ono...to jim řeknu taky...

CLAUDE Že se měl o mně trochu víc starat...

MARGOT Jo, to je dobrý...taky...

CLAUDE A že si nemusel brát tu krávu...

MARGOT Jo, to mu taky řeknu...

CLAUDE Manželovi?

~~MARGOT Tak to ne...~~

~~CLAUDE Anebo si vymyslím, že jsem šla na procházku a nenašla cestu zpátky...~~

~~MARGOT To u mě neprojde...~~

~~CLAUDE Ty mě fakticky rozesmáváš...~~

MARGOT Je?...Ty mě taky...Nemůžu říct, že bys mi šla celou dobu na nervy...někdy to bylo docela prima...

CLAUDE *(šťastně)* Ano?

MARGOT Hmm...

*(Claude se znovu uloží ke spánku a s úsměvem zavře oči.
Margot se na ni dívá)*

~~...tak si říkám, jak se má matka bude tvářit, až se dozví, že má dceru v base...~~

~~CLAUDE *(leží)* ...možná, že je to k něčemu dobré...ted' to chce si sednout a promluvit...~~

MARGOT S manželem by nemělo cenu zase to lepit dohromady...ale s mámou...je to škoda, že jsme na kordy...tak dobrou noc...

CLAUDE Dobrou noc...*(klidně leží)*

MARGOT *(nemůže najít vhodnou polohu a pořád s sebou mele)* Já při tom světle neusnu...

CLAUDE Světlo!

(Světlo zhasne)

MARGOT No ne...vás poslechnou a mě ne!?

~~CLAUDE Výsada stáří...~~

~~MARGOT Ano...něčím se to musí kompenzovat...~~

~~————— *(V polostínu. Margot sedí, Claude leží...Pauza)*~~

~~MARGOT *(brouká)* Parlez moi d'amour...redites moi des choses tendres...~~

~~CLAUDE Votre beau discours, mon coeur n'est pas las de l'entendre...~~

M+C ——— Pourvu que toujours vous répétiez ces mots supremes...Je vous aime...

(Pokud je mi známo, slavná písnička Lucienne Boyer nemá českou verzi. Možná by to šlo nahradit písní „Kvete růže, podívej“.. případně ji zpívat francouzsky. Pozn. překl.)

ROZLOUČENÍ

Margot vejde. Zastaví se, když vidí auto. Zleva (komisařství) vejde Claude. Chystá se přejít scénu k autu.

CLAUDE Přišla jsem se s vámi rozloučit, ~~pane komisaři...s vámi~~ i se všemi tady...protože musím říct, že všichni byli moc sympatičtí...~~neříkám, že se sem někdy vrátím, ale...~~ budu na vás ráda vzpomínat... *(Klaxon)* Už jdu! Dobrý den, pane...Dobrý den, slečno. Ne, já nejsem Margot, já jsem ta mladá dáma, co ji na tom krásném výletu doprovázela.

MARGOT Dobrý den, ~~pane~~. Jsem Margot, ~~kolegyně z cely vaší maminky...~~ Ne, ne, já jsem „zločinec“ a „ničemnice“ nebo jak to nazvat, teprve odnedávna...Ještě před čtyřmi dny jsem nikdy neutekla, nelhala, neloupila, dokonce jsem se musela často podívat do slovníku, když jsem se chtěla správně vyjádřit, takže ne, opravdu nemyslím, že bych kohokoliv kamkoliv odvedla...

~~Ne, nikoho jsem neodvedla do...~~

~~Ne, pane, já jsem ne...~~

~~Pane, poslyšte...~~

~~Ale já vaši matku nikdy... (Náhle se jí obličej rozjasní)~~

~~Cože? Ano, ano, poslouchám, ale... samozřejmě to je báječný. Vy mi tady nadáváte, máte mě za.. co já vím...a nebudete mi to věřit...je mi to ukradený...~~

~~Úplně ukradený a hotovo.~~

~~Zvláštní, kdybyste přišel včera, tak bych všechno brala, křik, výčitky, nadávky, všechno, a teď...je mi to fuk!~~

~~Konec. Finito. Přišel jste pozdě.~~

~~Jistě, můžete pokračovat, když chcete: mně je to fuk!~~

~~No právě, ráda vám o tom útěku povím...~~

CLAUDE Ne, žádný útěk. Výlet. Útěk je něco, co člověk provede bez upozornění a pak se dobře schová. ~~Kdežto ona odešla bez upozornění a schovaly jsme se mizerně...(koketně)~~ Že jsme se ale nařchtaly!

MARGOT K čemu ji přemlouvát? Jestli se nechtěla vrátit do „Gladiol“?, ~~tak k tomu asi měla své důvody, nemyslíte? Vaše matka neztratila hlavu, vážený pane.~~ Ona ji našla. A má pravdu. Dokonce si myslím, že právě proto jsem šla s ní.

CLAUDE Šla jsem s ní, protože se nic jiného dělat nedalo! Znáte svou ženu, když si něco vezme do hlavy...Rychle jsem pochopila, ~~s kým mám co do činění...odhodlaná...~~

MARGOT Nezávislá...

CLAUDE Nebojácná...

MARGOT Prostě plná života!
~~Je to prostý, strčíte ji zpátky do „Gladiol“ a uteče znovu...s někým jiným,~~
~~protože já jsem na tom špatně se zdravím, ale uteče...~~

~~Vaše maminka už je taková, pane.~~

~~Protože to, co mi o „Gladiolech“ vyprávěla, tomu se ani nechce věřit.~~

CLAUDE ~~Tomu se ani nechce věřit! Když vám říkám, že potom, co uprostřed lesa~~
~~rozdělala oheň a zahnila smečku vlků zpěvem bretaňských písní...ach...~~

MARGOT ~~Vy nevíte, v jakém stavu jsem ji na té výpadovce našla...trochu jsem ji očistila,~~
~~takže to už není tak viditelný, ale byla...to bylo...~~

~~To, co jsem viděla, to nebyla lidská bytost.~~
~~Já viděla zvíře, pane. Osmdesátiletý zvíře....klepalo se, takhle...~~
~~Ne, nebyla jí zima...dali jí na krk elektrickéj obojek, kterej se vypne, když se~~
~~vzdálí mimo dosah...to je pravda, to víte, v prospektech to neuvádějí...~~
~~A věděl jste, že jim přilepí falešný zuby, aby nemohly mluvit?... tak je jasný,~~
~~že vám do telefonu nemohla nic říkat...~~
~~Ne, fakticky...~~

CLAUDE ~~Mléíte...No ano, vy ji znáte, tak vás to nepřekvapuje...ale já vám můžu říct, že~~
~~...jsem se s ní radši rychle skamarádila...~~

~~Prosim? Ano, vlastně JEDNOHO vlka...jediného, který tam zřejmě~~
~~zbyl...těžko ho ještě uvidíme...~~

~~Holýma rukama postavila v lese chýši a teď se držte: chýši s alarmem! Ano,~~
~~Margot! Vaše žena Margot!~~

C+M Odvážná ženská...

CLAUDE Nějaký problém? Neexistuje!

MARGOT Najde řešení...

CLAUDE Není vždycky nejlepší, ale najde ho...

MARGOT ~~Existuje řešení, který člověka nenapadne a který je úplně blbý...Nemyslíte?~~

CLAUDE ~~Opravdu vám to mám říct?~~

~~Říkám, že vaše žena je skvělá a vy nevíte, co máte udělat? Opusťte ji, krucinál!~~

MARGOT ~~Nechte ji doma!~~

CLAUDE ~~Opusťte ji, věřte mi!~~

C+M ~~Ona za to stojí!~~

CLAUDE — ...Ne, nic mi do toho není, ale to neznamená, že když se mě to netýká, že by mi to bránilo v tom se do toho vložit.

MARGOT — A navíc, ona zbožňuje vaši ženu. Pořád o ní mluví. Je pro ni jako vlastní dcera. Miluje ji stejně jako vás. Musela jsem vám to říct...

CLAUDE — Něco vám řeknu. Kdybych měla dceru, jako je ona, byla bych skvělá matka...

MARGOT — ...Ale ano, vy si doma nic neřeknete, takže...samozřejmě...jak chcete jeden druhého slyšet, když si nic neřeknete?

CLAUDE — Takže dohodnuto? ...Svět se tím nezboří. Budete bývalý manžel. Dobrý bývalý manžel...Na shledanou, pane.

MARGOT — Pozor, už je tady! Nic jsme si neřekli, jasný?

————— *(Margot jde Claude naproti. Sejdou se uprostřed)*

...Claude...

CLAUDE ...Margot...

(Pauza)

MARGOT — ...tak jo, dost už, měla bych pocit, že podvádím svou matku...

CLAUDE — A já svého syna...

SHLEDÁNÍ

Slyšíme slavnostní hudbu, která přichází z vedlejší místnosti.

Claude vejde do svého pokoje, následována ošetřovatelkou. Zdá se, že je velmi rozčilená.

CLAUDE Ne, nepřemlouvejte mě, nemá to cenu. Co mě se týče, slavnost skončila, bavte se beze mě, já si jdu lehnout.

Ano, já vím, že je brzo. Ale už od rána mě všichni unavujou, mám toho dost. Co mě se týče, tak nejsou tři odpoledne, ale patnáct hodin večer. Dobrou noc.

Tenhle měsíc mě to už nebaví. Po šest měsíců mě volili „Babi Gladiolou“. Na sedmý titul už nemám nervy. *(Odloží nepromokavý plášť a pod ním se objeví šerpa s nápisem typu Miss France Babi Gladiola)*

Najděte si někoho jiného! Je jich tu dost! Taková paní Lénaicková, ta troska s bubínkem odmalička sní o tom, že bude Babi Gladiolou... Já ji tu šerpu ráda přenechám! Anebo ji radši dejte paní Geysarové...ta by pro ni klidně zabíjela...ano, zabíjela.

————— Neviděla jste její oči?...tedy...oko?...

~~Poslyšte, smrt jejích tří manželů není docela jasná.
Nedávejte pořád ten titul mně, nechci sloužit jako terč pro ostatní. Všichni mě obdivovali, teď na mě zárlí.
Ale kolem toho útěku už toho bylo dost! Je to půl roku! A pak, já nezdolala Mont Blanc... Vydala jsem se na obyčejný výlet s obyčejnou ženskou, na pět obyčejných dní...
Nevím, proč jsem to udělala, ale určitě ne proto, abych byla měsíc co měsíc „Babi Gladiola“.
Cože?... Ne, nevím, co se s ní stalo. Asi nic moc. A hlavně je mi to jedno...
A řekněte jim, že na dlouhé řeči nejsem stavěná, možná že se večer krátce objevím v jídelně.
Co jsem to měla na odpoledne?
Aha ano, paní Fontainová mi má vykládat karty. Tak to zrušte, říká mi jen samé blbosti.
Ano „událost“, „událost“, o čem to mluví, to blouzní, nebo co? Jestli tou událostí myslí moje zvolení za „Babi Gladiolu“, tak se bez jejích služeb klidně obejdu. Co mě tady může potkat za událost.~~

(zvoni telefon)

~~Terezo, telefon...
Ale ne, stejně nemám co dělat, já to vezmu... Haló? Ne, nikoho nečekám... kdo? *(Pauza. Terezo)* Terezo, buďte tak hodná, nechte mě o samotě... *(do telefonu)* ...ano, znám ji... ne, nechci ji vidět... počkejte... nebo jo... ne, teď ne... mám práci... jsem nemocná... umřela jsem, ať přijde zítra... tak dobře, pošlete ji nahoru. *(Položí sluchátko a zmocní se jí panika... běží k zámčům a stáhne je, aby se místnost ocitla ve tmě. Vybere všechny léky ze zásuvky, dokonce i z koše, a rozloží je viditelně na nočním stolku)*~~

(Vejde Margot. V té ponuré atmosféře se zarazí. Smutně přejde k nočnímu stolku, vidí léky a vzdychne. Pomalu se nakloní nad Claude)

MARGOT Nazdar Claude...

CLAUDE ...hmm?...

MARGOT *(hlasitěji)* Nazdar Claude...

CLAUDE Kdo je to?

MARGOT Margot.

CLAUDE Kdo?

MARGOT Margot...

CLAUDE Kdo?... Zase injekce? ..nechci žádnou injekci... to píchá... a stejně mi to nepomůže...

MARGOT Ale ne, Claude, to jsem já, Margot...Margot od Luciena, od Josefíny...Margot... vězení...slon...

CLAUDE Ach, slon!

MARGOT ~~(spokojeně) Ano!~~

CLAUDE ~~Ne, slona ne, to píchá!~~

MARGOT Cože? Co se ti to stalo? Claude, otevři oči...

CLAUDE Co?...Kdo jste, pane?

MARGOT ~~(vezme jednu krabičku s léky) Co to blbnou s těma práškama? A je tu tma...Roztáhnou záclony. (Jde k oknu)~~

~~(Claude otevře jedno oko vstane a jde, jakoby v horečce, na druhou stranu)~~

~~————— Co to děláš?~~

CLAUDE ~~..jdu roztáhnout záclony...~~

MARGOT ~~Tam je skříň!~~

CLAUDE ~~Ne, skříň ne, to píchá!~~

MARGOT ~~Ale ne, skříň nepíchá. Počkej, pomůžu ti... (Vede ji k posteli)~~

CLAUDE ~~Děkuju...nechej se dát přejet autem...~~

MARGOT ~~Cože?...aha...tak se podívej doleva, pak doprava...nikdo tam není...a můžeš jít...~~

CLAUDE ~~Stejně bych nikomu nechyběla...~~

MARGOT ~~Samozřejmě že ano...co to povídáš? Jsem tvoje kamarádka...příteľkyně...~~

CLAUDE Ne...kdybych měla přátele, tak bych to věděla...přišli by mě navštívit...

MARGOT ~~(s velkým pocitem viny) Ano, to je pravda, trvalo mi to, ale...přece mi nebudeš říkat, že za půl roku...když jsme se viděly naposledy, vypadala jsi skvěle...~~

~~(Claude si lehne, Margot se posadí na postel. Všimne si, že sedí na šerpě)~~

Co je to...“Babi Gladiola, superbabi měsíce?“ No ne, to mi teda řekni, jestli ty jseš superbabi, tak v jakým stavu asi budou ty ostatní? ~~..je mi to moc líto, Claude...jsem děsně sobecká...myslela jsem jen na sebe...neměla jsem tě tu nechat tak samotnou...ale ono to bylo tak...víš, když jsme se loučily... a pak~~

~~ty...tys byla...řekla jsem si, dobře, Claude je...všechno je dobrý...a pak tamti...taky mohli...proč oni ne... Do háje! Hledám někoho, kdo za to může a jsem to jen já...promiň Claude...myslela jsem, že všechno je v nejlepším pořádku...myslela jsem si...~~

CLAUDE *(náhle uličnický)* A copak sis myslela, ty mrcho?

MARGOT Co?

CLAUDE Myslela sis, že se tu žije báječně, co? Že tu oslavy neberou konce?

(Zvenčí sem zaléhá atmosféra slavnosti)

..

~~Table se nepočítá, ta je na počest mého zvolení...ale ve skutečnosti mě to tu příšerně štve! Člověk se tu unudí k smrti...a někdo to i klidně udělá! A tady! „Myslela jsem, že je všechno v nejlepším pořádku!“ Co to má znamenat!? NIC není v pořádku! Není tu NIC. Víš ty, kolik je šedesát vteřin ze šedesáti minut z dvaceti čtyři hodin ze sedmi dnů ze čtyř tejdňů ze šesti měsíců z jednoho NIC? Víš, kolik to je?~~

MARGOT Ale ty jseš zdravá jak řípa!

CLAUDE — Jo, jde to, díky....

MARGOT Ta ženská je evok! Okamžitě беру zpátky, co jsem řekla! Vrať mi moje omluvy!

CLAUDE Tak to ne! Dalo mi to dost práce, než jsem je z tebe vymáčkla! Jak jsem se ti líbila na smrtelný posteli?

MARGOT — A jak jsem se ti líbila já, coby nejlepší kamarádka, co si dělá starosti? Už jsem se chystala zařízovat pohřeb, zatímco tys tu blbla! Koho mám pozvat, koho ne, jestli pak uspořádat hostinu...kde asi seženu desku s André Claveauem, aby ti ji zahráli...A jestli mám vedle tebe pohřbit našeho Furaxe. A co se má napsat na náhrobek? A hrob se musí zvednout a srovnat, aby se na něm dalo piknikovat!

CLAUDE — Ale ale, já jsem neumřela!

MARGOT — Ale měla bys, má zlatá! Měla bys umřít hanbou! Tohle se člověku v mém věku nedělá! Tobě není nic svatý! Na co jsou ty tvoje prášky, musím si jeden vzít, mám chuť si jeden vzít!

CLAUDE — Jen prázdné krabičky, všechno jsem prodala bábám odvedle...uklidňuje je to...

MARGOT — Ty mě udivuješ, suber babi! Tys tu korunu neukradla, patří ti právem! A tak si říkám, že jsi tady těch šest měsíců musela všechny pěkně štvát, co?

CLAUDE A můžu se zeptat, co jsi ty toho půl roku dělala?

MARGOT Budeš se divit, ale poslechla jsem tě. Celou tu dobu jsem žila tak, jak jsi mi radila, že mám žít! Monako, Camargue (*Kamarg*), jako ty...a pak, když už jsem byla rozjetá, tak jsem improvizovala...Marmande, Evian,*(města ve Francii)* Béthune,*(městečko v Kanadě)* užívala jsem si „life“!

CLAUDE — Cos dělala?

MARGOT — Běhala jsem, smála se, šukala!

CLAUDE — Ty jsi šukala?

MARGOT — Jo...jednou...

CLAUDE — Jenom jednou? To jsi mě vůbec neposlechla!

MARGOT — No ale s vícema...

CLAUDE — Co?

MARGOT — Ne, dělám si legraci...ale půl roku jsem šla ve tvých stopách...a bylo to skvělé...a nebyl jeden jedinej den, abych na tebe nemyslela, jestli tě to těší...

CLAUDE — To je mi hodně platný...jak jsem mohla vědět, že na mě myslíš? Nejsem telepat!

MARGOT — Hele, dobře víš, že tě mám ráda, tak mě neštví, jak chceš, abych ti to řekla?

CLAUDE — Mám tě ráda nebo neštví mě?

MARGOT — Nech toho!

CLAUDE ...a proč ses vrátila?

MARGOT Protože odjíždím na dlouhou cestu. „Gладиoly“ jsem měla po cestě, tak jsem se na tebe přijela kouknout.

CLAUDE Na dlouhou cestu...

MARGOT Ano...po Evropě...v obytným autě...(k oknu) Tamhle parkuju...ve dvoře.

CLAUDE (*jde s ní k oknu*) ...a...sama?

MARGOT Ano, sama...proč? Chceš jet se mnou?...

CLAUDE Ne ne, mně je dobře tady...

MARGOT Taky si myslím, proto jsem ti to ani nenabídla...

CLAUDE ...a kdo řídí?

MARGOT No já...jedu sama...

CLAUDE No jo, jsem pitomá...

MARGOT Takže...

CLAUDE Bezva

MARGOT Prima

CLAUDE Hm...(po pauze) To tvoje obytný auto je ošklivý...(Jde od okna)

MARGOT Tak jo...půjdu...

CLAUDE Ano, prosím tě...jsem kapku unavená...to vždycky po slavnosti ...

MARGOT Dám ti o sobě vědět...

CLAUDE Já ne...nevím, kde budeš...

MARGOT Tak ahoj...

CLAUDE Jo...

MARGOT *(se nehýbe)* Libám tě...

CLAUDE *(totéž)* Já tebe taky...

MARGOT Tak jo...musím zavěsit...teda jít...

(Claude se otočí k oknu a neodpoví)

Na shledanou...

(Margot jde ke dveřím...bouchne jimi, ale zůstane uvnitř...)

CLAUDE *(myslí, že je sama. K sobě)* ...je to mrcha...

MARGOT *(zasyčí)* Claude!

(Claude se otočí. Margot jí hodí klíče od karavanu)

...až do Madridu řídíš ty....

Konec hry